Fiúk kizárva!

TE VAGY A KEDVENC ELLENFELEM

Fiúk kizárva!

Thomas Brezina

TE VAGY A KEDVENC ELLENFELEM

Illusztrálta: Betina Gotzen-Beek

A Schnabel család

Mit gondol róluk Lizi?

Tinka

„A Giccsparádé."

Gréta

„Anyák gyöngye,
a szemmeresztgetős nőci."

Isti

„Megjátszós majom a maximumon."

Tivadar

„Mr. Okostojás."

A Meierbeer család

Mit gondol róluk Tinka?

Borisz

„Az apák gyöngye, szörnyetegek teremtője."

Lizi

„Hozzá képest a kobra egy cirógatni való, kedves kis állatka."

Dávid

„A világ legidegborzolóbb öcsikéje."

Frank

„Azért hord fejhallgatót, hogy valami összetartsa azt a tök kobakját."

Vigyázat! Lizi bal lábbal kelt fel!

A konyhaajtó kivágódott, és Lizi zord tekintettel slattyogott be rajta.

– Jó reggelt, kis boszorkányom! – köszöntötte a lányát Borisz.

Lizi torkából nehezen meghatározható hang talált utat magának a külvilág légterébe. Ez a sajátos mormogás jelenthette azt, hogy Jó reggelt!, Jó éjszakát!, vagy egyszerűen azt, hogy Hagyjatok békén!, avagy akár azt is, hogy Hol az a nyavalyás gabonapehely? Lizi reggelente mindig rettentően morcos volt. Két vekker és egy teljes hangerőre állított rádió sem volt elegendő ahhoz, hogy igazából felébredjen.

A mosogató mellett Lizi bátyja, Frank állt. Tizennégy éves volt, és mint általában, most is fejhallgatót viselt. És mint általában, most is egy

üres tányérra, a tejesdobozra és a gabonapehelyre bámult, mintha hipnotizálni akarná őket. Frank elképesztően lusta volt. Mint mindig, most is abban reménykedett, hogy a gabonapehely talán szíveskedik magától elkeveredni a tejjel.

– Helyet, helyet! – vakkantotta Lizi, és könyökével arrébb taszajtotta Frankot.

A bátyja mérges pillantást lövellt rá. Az állán újabb pattanás duzzadozott, láthatóan azzal a célzattal, hogy boldog háborítatlanságban kibontakozzék. Virágzása kezdeti szakaszában pirosas árnyalatban virított. Lizi összesen kilenc pattanást számolt össze Frank arcán, amitől mindjárt sokkal jobb kedve lett.

– Engedj ide, sietek! – morogta, miközben újra megpróbálta bátyját félrelökni. Sietve össze akarta keverni a gabonapelyhet a tejjel, aztán rekord idő alatt bekanalazni, hogy máris roboghasson a suliba. A matekházi felét még le kellett másolnia.

Frank nem moccant, mintha bebetonozták volna.

Lizinek most már aztán elege lett. Félrehúzta a fejhallgatót, úgy ordította Frank fülébe:

– Tedd arrébb a virgácsaidat, te fafej!

Borisz eddig csak hallgatott, de ez már neki is túl sok volt.

– Lizi! – mondta szemrehányóan, és rosszallóan megrázta a fejét. – Nem tűröm, hogy így beszélj, megértetted?

– Illgen – válaszolta hátrafordulva a morc leányzó. – De ez a hü... vagyis Frank nem enged a gabonapehelyhez!

– Nem tudnád egyszerűen idehozni az asztalhoz? – érdeklődött Borisz, szemeit az égre emelve. – A tej biztosan nem savanyodik meg, amíg ideérsz vele.

Lizi végül nagy fújtatva odanyomult Frank mellé, és magához ragadta a gabonapelyhet, a tejet és a cukortartót. A zsákmánnyal a konyha közepén álló kerek étkezőasztalhoz iszkolt. A tejet olyan hévvel tette le az asztalra, hogy kifröccsent és végigfolyt a terítőn.

– Lizi, légy szíves! – sóhajtotta Borisz. – A terítő frissen volt mosva! Nem tudnál odafigyelni egy kicsit? Muszáj mindent összerondítanod?

– Úgy sincs igazad – morogta magában Lizi.

– Pacás, pacás lett! – kurjantotta valaki Lizi jobb füle mellett. Lizi csak most vette észre négyéves kisöccsét, Dávidot, aki mint valami kiskirály trónolt a gyerekszéken.

Lizi legszívesebben visszabújt volna az ágyába. Ez a nap sem kezdődik túl jól! Dávidnak megvan az a jó szokása, hogy minden héten egy új kedvenc szót talál magának, és azt egyetlen nap alatt legalább háromezerszer elismétli. Lizi a becenevét is Dávidnak köszönhette. Mikor öccse még nagyon kicsi volt, nem tudta rendesen kimondani a Lujza nevet, ezért aztán rövid úton átváltoztatta Lizire. Most már mindenki így hívja őt.

– Pacás, pacás lett! – izgett-mozgott Dávid az etetőszékben.

– Megcsavarom az orrod, ha nem fogod be a szád, mégpedig most azonnal! – sziszegte Lizi fenyegetően.

– Apu, Lizi meg akarja csavarni az orrom! – nyüszítette rögtön David sírásba fúló hangon, mintha Lizi máris csavarná az orrát.

– Lizi, légy szíves! – könyörgött az apja.

Lizi dühösen kirázott a tányérjába egy hatalmas adag kukoricapelyhet, bőven megöntözte tejjel, és a tetejét megszórta egy jó nagy adag cukorral. Ezután egy pohár szamócalekvárt húzott elő a hűtőből, hogy a szörnyű keveréket egy kicsit még finomabbá varázsolja.

Amikor visszatért az asztalhoz, hogy nekilás-

son igencsak egyedi lakomájának, a tányérja üres volt.

Földbe gyökerezett a lába, majd észrevette, hogy Frank valamin élvezettel csámcsog. Hirtelenjében a tányérja tele lett ragacsos, nyúlós kukoricapehellyel. Mivel ő mindent megeszik, ami a szeme elé kerül, most is teljes lelki nyugalommal kanalazta a masszát az arca legkiterjedtebb nyílásába.

Lizi dühösen összehúzta a szemét: két villogó rés látszott csak belőle. Pár másodperc, és felrobban mérgében.

Frank észrevette a dühös pillantást. Kihívó vigyorral csak ennyit kérdezett:

– Valami gond van, hugicám?

Kinyújtotta a kezét és elrántotta a tányért Frank elől. A nyúlós kukoricapehely kiloccsant a tányérból és a földön landolt.

– Meggárgyultál? – kiáltott Frank szemrehányóan. – Mi ez a hülyeség?

– Ez az én gabonapelyhem és te sunyin elloptad! – ordította mérgesen Lizi.

– Ezt épp most csináltam magamnak! – hazudta Frank, és egy kicsit sem vörösödött el közben.

– Te átkozott hazug disznó! – vágta Lizi az arcába.

– Ebből elég! – avatkozott közbe Borisz. – Lizi, hogy beszélhetsz így?

– De... de... Frank...!

– Nem akarok vitát!

Lizi mély szisszenéssel kifújta a levegőt.

– Paca, paca – nevetgélt egyre Dávid.

Lizi szó nélkül elragadta a kék-sárga műanyag dobozt, melybe apja tízóraira kenyeret, almát, és egy szelet csokit csomagolt. Levette a fogasról az egyik bársony kalapját a sok közül, és a fejébe húzta. A kalapok, melyeket Lizi szenvedélyesen szeretett, leginkább kifordított virágcserepekre emlékeztettek. Búcsú nélkül akarta elhagyni a házat, de Borisz utána futott és megállította.

– Nem felejtettél el valamit? – Borisz még a legrosszabb hangulat esetén is ragaszkodott a búcsúpuszihoz.

Lizi ledobta magáról a hátizsákot, és átölelte az apját. Puszit nyomott az arcára, valami bocsánatféleséget mormogott, aztán a kijárat felé vette az irányt. Az ajtóban megfordult és megkérdezte:

– Milyen volt a tegnapi mozi?

Tegnap este Lizi apja nem volt otthon, mert egy filmet akart megnézni.

– Jó... nagyon jó – jött zavarba rögtön Borisz.

Lizi észrevette, de nem volt ideje csodálkozni rajta. Most már mennie kellett, különben csak fél matekházija lesz, no meg rengeteg problémája.

Amikor felpattant a bicajára és elkerekezett, Borisz aggódva nézett utána. Valamit el akart mondani Lizinek, de nem volt bátorsága hozzá. Túlságosan félt egy dühkitöréstől.

– Ez nem mehet így tovább, beszélnem kell vele – figyelmeztette magát. – Legjobb lesz ma este.

De hogyan fogadja majd Lizi? Nála sosem lehet tudni. Olyan, mint az áprilisi időjárás: ugyanazon a napon a napfényes jókedvtől a dühöngő rosszkedvig bármi előfordulhat nála.

Egy anya vörös fülekkel

– Milyen volt a mozi? – érdeklődött Tinka, miközben étvágytalanul kanalazta cukormentes natúr joghurtját. Ducinak érezte magát, és ezért lemondott a reggeli édességről. Napközben úgysem tudja betartani a fogyókúrát.

– Mozi? Ó, igen, nagyon jó volt a film.

Gréta megnyomta a mixer gombját. A motor felbődült, és a kések a banánt, a tíz epret, az almát és a három narancs levét rózsaszín gyümölcslévé változtatták.

Tinka nem tágított.

– Melyik filmet láttad egyáltalán?

– Tessék? – kérdezett vissza az anyukája, mintha a mixer berregésétől nem hallotta volna.

– *Melyik filmet láttad?* – kiabálta Tinka minden egyes szót külön hangsúlyozva.

A gyümölcslé már felhabosodott a sok mixeléstől, és rózsaszín habtengerként bugyogott ki a mixer nyílásán. Gréta nem tehetett mást, kénytelen volt tekerni egyet a gép gombján, közben levette a mixer tetejét, hogy tartalmát poharakba öntse. De valahogy ezen a reggelen nagyon idegesnek tűnt, ami abból is látszott, hogy rossz irányba tekerte a gombot, és a mixert a legmagasabb fokozatra állította. A mixerkés vadul zakatolni kezdett, és a lé szerteszét fröcskölödött a konyhában.

Végül mégiscsak sikerült leállítani a mixert. De sajnos túl későn. A ragadós lötty kis patakokban végigfolyt a konyhaszekrényen, no meg Tinka anyukájának az arcán. Sötétszőke haja olyan volt, mintha valaki teleszórta volna konfettivel. Micsoda szörnyűség!

Az ajtóból kárörvendő kacagás hallatszott. István, akit csak Istinek neveztek, szélesen vigyorogva nézett maga elé.

– Jó reggelt mindenkinek! – vetette oda, miközben nagyon menőnek, mondhatni *cool-*

nak érezte magát. Tinkának csak ennyit mondott:

– Helló, Duci Juci!

Pontosan tudta, hogy ezzel rettenetesen felbőszíti Tinkát. Húga azonban most visszafogta magát, tüntetően felé szimatolt, majd fintorgó orral csak ennyit mondott:

– Mit locsoltál már megint magadra? Úgy bűzlesz, mint tíz tenyészbika.

– Tudod, Duci Juci, ez a *High-fly*, az igazi férfi legújabb illata – okította Isti.

– Igazi férfi? Jobb lenne, ha hanyagolnád ezt az illatot!

– Hogyhogy? – kérdezte Isti tágra nyílt, értetlen szemekkel.

– Mert a tizennégy éveddel legfeljebb a fiúcska kategóriába férsz be.

– Kicsikém, azért még így is idősebb vagyok nálad! – emelte magasra sértődötten a fejét Isti.

– Lesz ma reggeli? Késésben vagyok! – vágódott be Tivadar futólépésben a konyhába. Már egyetemista volt, de még otthon lakott, és mindig sietett valahova.

Gréta egy konyharuhával letörölte magáról a ragadós lét, és eltüntette a konyhaszekrényről a látványosabb nyomokat.

Hívogató mozdulattal mutatott a hűtő és a kávéfőző irányába:

– Szolgáld ki magad!

Tivadar elhúzta a száját. Nem így képzelte. Semmi kedve nem volt reggelit csinálni magának. Szerette, ha a reggeli már az asztalon várja. Sajnos erre Grétának nem volt ideje ezen a csütörtökön. Most az egyszer ő is elaludt.

– Még mindig nem meséltél a filmről, amit tegnap láttál – erősködött Tinka, miközben kezével hátrafésülte hosszú szőke haját. Lófarkat formált belőle, majd gumival összefogta.

Gréta zavartan nevetgélt, majd Tivadarhoz fordult:

– A zsemle tegnapi, meg kellene pirítanod!

Tinka rendkívül csökönyös és alapos volt. Ha valamire kíváncsi volt, nem tágított, míg meg nem tudta a választ.

– Anyu, a film! Elmesélnéd végre?

– Indulnod kell, különben elkésel! – figyelmeztette Tinkát, és miután ezt kimondta, ránézett az órájára.

Itt valami nem stimmel, gondolta Tinka. Tudta, hogy anyja pillanatnyilag nem fog további

felvilágosítással szolgálni, ezért az érdeklődést későbbre halasztotta.

Kihozta a szobájából a fémcsattal összefűzött mappát, amelyben a tanszereit tartotta. Amikor visszament a konyhába elbúcsúzni, hirtelen eszébe jutott valami.

– Anyu... talán szerelmes vagy?

Grétát hideg zuhanyként érte a kérdés.

– Hogy... hogy jut ez eszedbe?

– Mert pont úgy viselkedsz – adta meg a választ Tinka és még szélesebben vigyorgott. – Egyszerűen így érzem.

– Szerelmes? Én? Mi nem jut eszedbe? – Tinka anyukája úgy tett, mintha ez lenne a legutolsó, ami történhetne vele.

– Most már tényleg indulj el! Nem akarom, hogy megint szaladnod kelljen.

Gréta az ajtóig tuszkolta lányát, futólag megcsókolta és kitaszajtotta a házból. Amikor az ajtót becsukta, belülről nekidőlt, és megkönnyebbülten sóhajtott egyet.

Isti állt vele szemben. A szája széle a magasba szaladt.

– Szerelmes vagy, vagy nem? – folytatta Isti ott, ahol a húga abbahagyta.

– Kifelé! – kiáltotta Gréta.

Ezután felöltötte kedvesebbik arcát, mesterkélten nevetett egyet, és így szólt:

– Neked is indulnod kell. Semmi kedvem a tanáraid panaszkodását hallgatni arról, hogy mindig elkésel.

Elindult felé, majd az utolsó pillanatban lefékezett. Isti már nem akarta, hogy búcsúcsókot kapjon, és ezeknél az alkalmaknál úgy viselkedett, mintha anyja meg akarná bélyegezni az arcán.

Mikor ő is elhagyta a házat, Gréta visszatért a konyhába, hogy kortyoljon egy nagyot a kávéból.

– Mikor fogod végre megmondani nekik? – kérdezte legidősebb fia.

– Tivadar... én félek! – vallotta be. – Tinka biztos... mit fog csinálni? Úgy fogja érezni, hogy megbántottam, és teljesen magába fordul majd. Hiszen tudod, hogy milyen.

– Ha magától jön rá, még savanyúbb lesz. És azt teljesen meg fogom érteni. Mi a helyzet tulajdonképpen?

Gréta hosszú szünet után így felelt:

– Tegnap este Borisz megkérte a kezem.

– Örülök neki – mondta Tivadar. – Akkor eljött az első menet ideje. A közeljövőben nem

lesz hiány szórakozásban. Vagy elutasítottad az ajánlatot?

– Már nagyon-nagyon kedvelem őt – vallotta be Gréta.

– Nekem mindegy! – hagyta rá Tivadar. – Úgyis nemsokára elköltözöm a barátaimhoz. Arra viszont nagyon kíváncsi vagyok, mit szól majd Tinka az új nővéréhez.

Gréta fájdalmas arcot vágott.

A két ellenség

A suli előtti lépcsőn váratlanul szembekerültek egymással. Az egyik jobbról jött, a másik balról. A diákok, akik még elválasztották őket egymástól, most bementek az iskolába.

Ott álltak szemtől szemben. Közöttük a feszültség körülbelül 100 000 voltnyira nőtt. A levegő szinte szikrázott.

Lizi megvetően lenézett Tinkára, és fintorgott egyet, mintha Tinka büdös lenne.

Tinka kihúzta magát, majd egy kicsit hátrább húzódott, mintha Lizi méreganyagokat bocsátana ki.

– Giccsparádé – sziszegte Lizi olyan halkan, hogy Tinka nem hallotta, de a szájáról pontosan le tudta olvasni, mit is mondott valójában.

Tinka nem szerezte meg Lizinek azt az örömet, hogy felhúzza magát. Ehelyett sugárzó fogpasztareklám-vigyort küldött Lizi felé, és trillázó hangon ezt mondta:

– Én is csodaszép jó reggelt kívánok!

Lizi nehezen tudta csak megemészteni, hogy Tinka sosem idegesítette fel magát a sértegetésein. Újra támadásba lendült:

– Hé, szöszi, tudod mennyi ész van a szőke nők fejében?

Tinka hátravetette búzaszőke haját és türelmesen sóhajtott. Olyan sóhaj volt ez, amit a szülők intéznek kicsi, örökösen nyafogó gyerekeikhez, ha elnézőek akarnak lenni velük. Lizi mindennap újabb szőkenő-viccel hozakodott elő, és egyik ostobább volt, mint a másik.

– Gondolom, mindjárt elmondod, nem igaz?

– Ez egy teszt volt! Igazi szőke nő vagy, mert fogalmad sincs róla!

Lizi nyerítő nevetést hallatott és a combjait csapkodta örömében.

Tinka szánakozva mosolygott. Úgy csóválta a fejét, mintha ennyi hülyeséget tovább már nem tudna elviselni. Kinyitotta a suliajtót, de sajnos tudta, hogy ilyen könnyen nem tud megszabadulni Lizitől.

Mindkét lány a harmadik emeletre ment.

Mindketten a 312-es terem felé vették az útjukat.

Egyszerre léptek be a terembe.

Végül mindketten elindultak az első sor első padja felé, ami közvetlenül a tanári asztal előtt volt.

Lizi ült az ablak mellett, kívül, Tinka pedig belül. Az asztal közepén egy narancssárga vonal éktelenkedett. Ez volt a demarkációs vonal, amelyet Lizi húzott meg. Nem tűrte a határátlépéseket.

Az osztályfőnök nem minden ok nélkül ültette a lányokat egymás mellé. Lizi imádott beszélgetni. Bárhol is volt a helye, az egész órát végignevetgélte és végigsutyorogta. Traccsolt ő mindenkivel.

Tinkát kivéve. Őt ki nem állhatta. Először is túl szőke volt, másodszor túl hűvös, harmadszor túl jó tanuló, negyedszer, ötödször, hatodszor és hetedszer pedig azért, mert Tinka volt, és Lizi még a szagát sem tudta elviselni. Tinka a samponja miatt könnyű kókusz- és őszibarackillatot árasztott.

És volt még valami:

Tinkát *mindenki* szerette. Tényleg *mindenki.*

Mindenki az osztályban, *minden* tanár, és *mindenki* más a suliban.

Lizi volt az egyetlen, aki *kimondhatatlanul utálatosnak* találta. Számára Tinka csak egy túl ducira sikerült Barbie baba volt, fagyos mosolylyal és hideg szemekkel, amelyek olyan kékek voltak, hogy az már giccses.

Pfuj!

És Tinkát semmi sem tudta kihozni a sodrából. Ha Lizi tetves kecskének nevezné, akkor is csak ennyit mondana: „Szeretem a kecskéket, és szívesen lennék kecske. És ha tetvek lennének a bundámban, legalább sosem lennék egyedül!" Mindenre megvolt a válasza, és ettől Lizi a plafonon volt. Legszívesebben minden félórában ráragasztott volna Tinkára egy bolhát.

Meg aztán szörnyen csinosnak is találta Tinkát. Úgy gondolta, hogy ezerszer jobban néz ki nála. Lizi mindig szőke szeretett volna lenni, de apja a begyepesedett gondolkodásával nem engedte, hogy szőkére fesse barna fürtjeit.

Becsöngettek, a suli elcsöndesedett. A diákok a helyükön ülve várták a tanárt.

Tinka lopva Lizire nézett. Lizi épp az utolsó matek-házifeladatot másolta le őrült tempóban. Rövid, barna tincsei az arcába omlottak. Lizi új-

ra és újra energikusan hátradobta homlokából a haját, de a rakoncátlan tincsek mintha külön életet éltek volna.

Tinka nem szívesen vallotta be, de néha egy kicsit irigyelte Lizit. Nem nagyon, csak egy picurkát. Álmodozva egy szőke hajtincset csavart az ujja köré. Hát igen, szögegyenes haja helyett ő is szívesen viselt volna ilyen göndör loknikat.

A másik az volt, hogy Lizi láthatóan senkitől sem félt. Ez nagy hatással volt Tinkára, bár sosem vallotta volna be. Tinka azzal szórakozott, hogy Lizi buta beszólásaira még butább válaszokat adjon. Úgy tett, mintha fel se venné a szidalmakat, holott nagyon rosszul estek neki. Ennek ellenére néha felötlött benne a gondolat, hogy egész jó barátnők lehetnének Lizivel. De aztán gyorsan elhessegette ezt az ötletet. Előbb esik hó a Szaharában, mint hogy ő Lizivel összebarátkozzon.

A tanárnőt Reingard asszonynak hívták, a beceneve pedig Hurrikán volt. Nem sétált, hanem örvénylett: ahol feltűnt, ott mindent felforgatott. Az ő óráján képtelenség volt elaludni.

– Jó reggelt mindenkinek! – köszöntötte az osztályt. Mögötte lendületesen becsapódott az ajtó.

Reingard tanárnő matekot és történelmet tanított.

– Ma egy új módszerrel ismerkedünk meg – adta mindenki tudtára, még mielőtt a tanári asztalt elérte volna.

A diákok kíváncsian emelték fel a fejüket.

– A neve: „a történelmet első kézből megtudni". Városunkban sok olyan ember él, főként az idősek között, akinek rengeteg mesélnivalója van. Megkerestem néhányat, és megkérdeztem őket, megosztanák-e veletek az élményeiket. Beleegyeztek. Holnap kettesével meglátogattok egy-egy idősebb városlakót, akit még nem ismertek.

A fiúk és a lányok nem voltak túlzottan lelkesek.

– Mindez délután lesz? – kiabálta be Lizi.

A tanárnő elengedte a füle mellett a kérdést.

Lizi már tudta, mit csinált rosszul. Szenvedő arccal nyújtotta a kezét a magasba. Reingard tanárnő felszólította.

– Mindez délután lesz?

– A látogatás holnap délelőtt lesz. De ha ezeket az embereket majd újra meg akarjátok látogatni – aminek biztos nagyon örülnének –, akkor délután kell mennetek.

– Délutánonként általában az öcsikém lóg a nyakamon – jelentette be Lizi. – Az bőven elég nekem, másra nincs időm.

Reingard tanárnő átsiklott a kifogás fölött.

– Az emberek nevét cédulákra írtam – mondta, és előhúzta a kicsi, összehajtogatott papírdarabokkal teli zacskót. – Mindenki húz egy cédulát, aztán megnézzük, hogy kik húzták ki ugyanazt a nevet.

A tanárnő végigment a padsorok között a nyitott zacskóval. Mindenki húzott egy nevet.

Tinka és Lizi a kezükben szorongatták a cédulát, és mindkettőjük fejében ugyanaz járt: „Hadd ne húzzam ugyanazt a nevet, mint ő! Lécci, lécci, lécci!"

Amikor mindenkinek megvolt a cédulája, Reingard tanárnő jelt adott, hogy meg lehet nézni a nevet.

Lizi ujjai remegtek, miközben olvasott.

Emma Schicketanz

Ezután Tinka cédulájára sandított, és érezte, hogy Tinka ebben a pillanatban ugyanazt teszi.

Őrület!

Horror!

Téboly!

Emma Schicketanz

Mindkét lányt ezt az Emma Schicketanz asszonyt húzta.

Lizi hátrafordult Elenához, aki egy sápadt lány volt spagettiszerű hajjal.

– Cserélünk? – kérdezte.

Elena összeszorította a száját és megrázta a fejét.

– Biztosan nem szabad! – suttogta.

– Na és? – morogta Lizi. – Gyáva nyúl!

Villámgyorsan kitépte Elena kezéből a céduláját, és a sajátját dobta a lány asztalára, Emma Schicketanz nevével.

Richard Linse olvasta. Kitűnő! A Schicketanz-katasztrófa, amit Tinkával, ezzel a giccsparádéval kellene végigcsinálnia, el van hárítva. Lizi megkönnyebbülten sóhajtott.

Mögötte Elena idegesen billegett a széken. Lizi fenyegetően hátrafordult.

– Ha csak egy szót mersz szólni Hurrikánnak, hét hétig bánni fogod!

Elena, aki tényleg gyáva nyúl volt, rábámult a kezében lévő papírdarabra, majd összecsavarta az ujjaival és összeszorított fogakkal nézett maga elé.

Tinka mindent látott, és kénytelen volt bevallani magának, hogy megkönnyebbült. Soha,

semmilyen körülmények között nem menne el Lizivel ehhez a Schicketanz nénihez.

A tanárnő hangosan felolvasta az idős emberek neveit, és felírta, ki kit húzott.

– És ki látogatja meg Schicketanz asszonyt? – kérdezte az osztályt.

Tinka feltette a kezét. Bár jobb partnert is el tudott volna képzelni magának, mint Elenát, de ő még így is tízszer jobb, mint Lizi.

– És ki húzta még Schicketanz asszonyt? Ő egy kedves, érdekes hölgy, aki bejárta a világot, és nagyon sokat tudna mesélni erről.

Reingard tanárnő keresve végigjártatta tekintetét a padsorokon.

Lizi Elenához fordult, és vészjósló, összehúzott szemmel nézett rá.

– Mondd már! – sziszegte és idegesen dobolt az ujjaival az asztalon.

– Éééén... én Linse urat húztam – hebegte Elena síri hangon.

– Az az enyém – mérgelődött Lizi.

– Mit suttogtok ott? – kérdezte a tanárnő felegyenesedve.

Elena bizonyságul Lizi orra alá dugta a céduláját.

Igazat mondott. Linse úr neve állt a papíron.

Lizi egész idő alatt összeszorított markában tartotta a cédulát, amit elszedett Elenától. Nedves volt a tenyere, amikor széthajtotta az összegyűrt papírt.

Emma Schicketanz

Ez nem igaz!

Ez nem lehet igaz!

Kevéssel ezelőtt olvasta a Linse nevet, és ujjai egész idő alatt zárva voltak. A csere lehetetlen volt. Hogyan jutott Elena Linse úr cédulájához?

– A cédulák biztos, hogy nem tűnhettek el, mindegyiket a zacskóba tettem – értetlenkedett Reingard tanárnő, már-már kételkedve önmagában. Aztán gyanakodni kezdett:

– Lizi, te kit is húztál? – kérdezte.

Lizi szólásra nyitotta a száját, de nem jött ki hang a torkán.

– Hadd nézzem csak! – a tanárnő mellette termett, és kivette a kezéből az összegyűlt papírdarabot.

– Rendben van, szóval így állunk! Te is Schicketanz asszonyt húztad, akárcsak Tinka – hangjában megkönnyebbülés csengett, és elégedetten írta fel a neveket.

Liziben forrt a méreg. Nem talált magyarázatot arra, ami történt. Legszívesebben Elenát

okolta volna mindenért: mostantól büntetésből megette volna az uzsonnáját, tüsszentőport szórt volna a könyvei közé, a tornaterem öltözőjében pedig viszketőporral hintette volna be a ruháit. De Elena minden bizonnyal ártatlan volt. Sehogyan sem lett volna képes kicserélni a cédulákat.

Tinka is össze volt zavarodva. Lizi mégiscsak visszacserélte a cédulát, amit húzott, és Tinkával együtt Schicketanz asszonyhoz akart volna menni? Ó, ne! Ez csak a legrosszabbat jelentheti! A legeslegrosszabbat!

– Holnap rögtön iskolakezdés után indulunk! – mondta a tanárnő. – Hozzatok magatokkal papírt, ceruzát, és jegyzeteljetek! Kedves lenne tőletek, ha az idős embereknek virággal vagy más apró figyelmességgel kedveskednétek. Többen közülük azt ígérték, hogy limonádéval és sütivel várnak benneteket.

Tomi, egy fiú a harmadik sorban, nagyokat kezdett nyeldekelni. Szenvedélyesen nagyevő volt, és így már egyre jobban tetszett neki a látogatás ötlete.

Lizi odavetette Tinkának:

– A zöldségről te gondoskodsz. Az a szőkék dolga.

– Szívesen, de te fizeted a virágokat. Tudod, magas a honoráriumom! – magyarázta Tinka.

Lizi idegesen forgatta a szemét. Mivel jobb nem jutott eszébe, kihívóan csak ennyit mondott:

– Tőlem nem látsz egy fityinget sem! Arra aztán várhatnál, míg megpenészedsz!

Tinka egy játékosan kedves pillantást küldött felé:

– Semmi probléma! Tudom, hogy úgyis bonbonra költöd a zsebpénzedet.

– Utálom a bonbont – csattant föl Lizi.

– Márpedig több édességet kellene enned, hátha akkor nem néznél ki úgy, mintha citromba haraptál volna! – Tinka érezte, hogy Lizit mindjárt szétveti a méreg. Elégedetten karba tette a kezét, és hátat fordított Lizinek. Úgy tett, mintha egyetlen szót sem szeretne elmulasztani abból, amit Reingard tanárnő mond.

– De én legalább annyi bonbont ehetek, amennyit csak akarok, ellenben te...

Lizi eddig jutott a mondókájában, és mivel már nem suttogott, hanem haragjában felemelte a hangját, Reingard tanárnő fenyegetően rászólt:

– *Lizi!*

Tinka ártatlan pillantást vetett a tanárnőre.

Lizi meg akarta védeni magát, el akarta mondani, hogy Tinka felbosszantotta, de aztán hagyta az egészet. Nem akart veszekedni. Nem egy olyan buta, ütődött, unalmas kis hülyével, mint ez a búzatáblafejű Tinka.

Amikor kicsöngettek, Lizi mérgesen csak enynyit mondott:

– Mindig arra gondoltam, hogy a tesóim tragédiába illőek. Hozzád képest azonban a legjobb fejek a világon!

– Ezt mostanában én is így gondolom – válaszolta Tinka, és a lányokhoz lépett, akik az ajtóban vártak rá. Mikor hátat fordított, Lizi grimaszolt egyet. Tinka ekkor hirtelen megfordult, hogy egy müzliszeletet kivegyen a táskájából, és Lizi arcára ettől ráfagyott a grimasz.

– Hé, Lizi, miért nézel ilyen bután? – kérdezte Bence, aki korábban Lizi padtársa volt.

– Miért nézel olyan bután? – figurázta ki Lizi. – Hagyj békén!

– Rossz napod volt? – érdeklődött Bence.

– Így is mondhatjuk. Ennél rosszabb nem is lehetne. Az már teljesen lehetetlen lenne – sóhajtotta Lizi.

Tévedett. Ez a nap még sokkal, de sokkal roszszabb lett.

A pizza mindig gyanús

Lizi szobáját a család csak dzsungelnek nevezte. Lizi egy függőágyon aludt, a dolgait pedig régi faládákban és dobozokban tartotta. A szoba polcain száznegyvennégy kaktusz díszelgett, a földön pedig három hatalmas cserép állt, melyekből legyezőpálmák nőttek ki.

Lizi búvóhelye a ládák mögött volt berendezve, ide vackolta be magát, ha senkit sem akart látni. Ilyenkor felhúzott térdekkel két puha párnán ücsörgött, és a régi teddymackóját szorongatta.

Most egy fényképet tartott a kezében, amelyet az apja szobájában lévő albumból csent el. Három éve őrizgette a képet, aminek a szélei már rongyosodni kezdtek.

Borisz, Lizi apja természetesen észrevette, hogy egy kép hiányzik az albumból.

Megkérdezte Lizit és Frankot, hogy tudnak-e valamit róla. Mindketten nemet mondtak.

Frank kivételesen igazat mondott. Akkoriban csak tizenegy éves volt, és Lizi még félig-meddig elviselhetőnek tartotta.

Akkor Lizi hazudott, mégpedig teljes lelki nyugalommal.

Még később sem volt rossz lelkiismerete emiatt. Arra a következtetésre jutott, hogy ez egy jel: a kép valóban őt illeti meg.

A fotón egy sportos, nagyon bodros hajú nő volt látható. Homokszínű szafariruhát viselt rengeteg zsebbel, és teljes szívéből nevetett.

Karján egy kislányt tartott, akinek ugyanolyan haja volt, mint neki. A kislány azonos anyagú és stílusú sortot és inget viselt, sok-sok zsebbel.

A kislány Lizi volt hétévesen.

A nő pedig Lizi anyukája.

– Utálom azt a giccsparádét – mondta Lizi a fényképnek. – Tiszta undormány, pislogó baba, egy feltupírozott pincsikutya, aki mindjárt csahol, ha valaki kajával kínálja.

– Vaúú – ugatta Lizi, majd kis idő múltán még

kettőt ugatott, és úgy csinált, mintha elokádná magát.

A nő a fényképen nevetett. Nevetése nagyon-nagyon meleg és barátságos volt.

Lizi pontosan emlékezett anyukája illatára. Ez a kép Afrikában készült. A nagy forróság miatt Lizi mindig fáradt volt. De az anyukája mintha meg sem érezte volna a meleget. A keze hűvös volt és narancsillatot árasztott.

Akkoriban az egész Meierbeer család Afrikába költözött egy fél évre. Franknak nem kellett suliba járni, hanem apjuk, Borisz tanította őt. Lizi öccse, Dávid még kisbaba volt.

Lizi szülei orvosként dolgoztak ott, és olyan embereknek segítettek, akik nagyon-nagyon szegények voltak. Beoltották őket betegségek ellen és elmondták nekik, hogyan maradhatnak egészségesek. Nyáron aztán hazatértek, és Lizi szeptemberben iskolába ment.

Októberben az anyukája hirtelen megbetegedett. Először otthon feküdt a hálószobában, de aztán kórházba került. Lizi gyakran meglátogatta őt, mindig elvitte neki az iskolában készített rajzait.

Néhány héttel később, amikor Lizi az adventi naptár első ablakát kinyitotta, apukája bejött a

szobájába. Szemei kivörösödtek, és olyan szomorú volt, amilyennek Lizi még sosem látta.

Először azt hitte, hogy már megint rossz fát tett a tűzre.

De most nem erről volt szó. Apja az ölébe ültette, ringatni kezdte és magához ölelte. Érezte, ahogy megint sírni kezd. Könnybe fúló hangon így szólt:

– Lizi, az anyukád elköltözött az égbe.

Lizi először nem értette.

– És mikor jön vissza? – kérdezte.

Borisz erre még szorosabban magához ölelte.

– Angyallá változott, és láthatatlanul mindig melletted lesz.

– Meghalt – mondta Lizi, hangja erős és nyers volt.

Apja rábólintott.

Lizi tudta, mit jelent az, ha valaki halott. A tengerimalaca szintén meghalt. Hosszan sírt, amikor látta, hogy mozdulatlanul fekszik a terráriumában.

Anyja halála óta négy év telt el. Lizi gyakran beszélt hozzá. A fényképpel a kezében kuporgott a rejtekhelyén, és úgy társalgott vele, mintha az anyja válaszolni tudna neki.

És talán így is történt. Lizi mindenesetre hal-

lotta a válaszokat, és a beszélgetés után sokkal jobban érezte magát.

Borisz ezután mindent megtett azért, hogy a gyerekeknek egyszerre apjuk és anyjuk is legyen. Reggel mindig felkelt velük, elkészítette a reggelit, majd délelőtt és délután a rendelőben dolgozott.

Ekkor jött Lizi nagymamája, aki a háztartást vezette. Dávidot szinte anyaként nevelte fel. Lizi nagyon szerette a nagymamáját és csak maminak nevezte.

– Mit lehet tenni egy ilyen giccsparádéval? Nem szeretnék vele menni ahhoz a hülye Schicketanz asszonyhoz – nyafogta Lizi a fotónak. – Tinka biztosan összevissza csivitel majd, és előadja az édes-bájos jó kislányt. Schicketanz néni el lesz tőle bűvölve, imádni fogja, teletömi majd csokival, és én leszek a rossz, akivel mindig csak a baj van.

Ezúttal a mamája nem válaszolt. Egy szót sem szólt. Néma maradt.

– Pizza! – kiáltotta Borisz a földszintről.

Lizi gyorsan elrejtette a fényképet egy kis faládába, ami egy valódi kincses ládikához hasonlított, sőt még be is lehetett zárni. Lizi a kulcsot egy aranyláncon hordta a nyakában csakúgy,

mint azt a pici aranyangyalkát, amit még az anyukája kapott az egyik betegétől.

Pizza? Csütörtök volt, egy egészen átlagos csütörtök. Ami az evést illeti, Lizi apja nagyon odafigyelt arra, hogy a gyerekek rendesen táplálkozzanak. Másként megfogalmazva sok salátát (Uhh – gondolta Lizi) és zöldséget (Pfuj! – gondolta Lizi) kellett fogyasztaniuk. Pizza, hamburger vagy sült krumpli csak kivételes alkalmakkor volt. A konyhában Borisz három hatalmas pizzásdobozt tett az asztalra, és már nyitotta is ki őket, gyermekei kíváncsi tekintetétől kísérve.

– Hmm! Margarita! – Lizi megnyalta a szája szélét. A Margarita volt a kedvenc pizzája.

– Túl kevés rajta a pepperoni! – elégedetlenkedett Frank.

– Juhos sajttal szeretném enni! – kurjantotta Dávid.

– Talán juhsajttal! De sajnos pizzára nem tesznek juhsajtot – okította ki az apukája.

– Nem juhos, hanem nyúlós sajtra gondolt, ami jól meg van olvadva – magyarázta Lizi.

Borisz nevetett.

– Nohát, Dávid, akkor ez itt pont olyan, amilyet szeretnél. Ez itt, sok zöldséggel és nyúlós sajttal.

Apjuk egy éles késsel feldarabolta a pizzákat, és kartonostul az asztalra tette őket. Frank már el is terpeszkedett egy széken, és várta, hogy valaki tányért és evőeszközt hozzon neki. Lizi épp ezen volt, de csak három tányért és evőeszközt hozott. Frank előtt üres maradt az asztal.

– Te utálatos dög! – sziszegte Frank.

– Mindent hallottam – jelentette az apjuk, de nem szidta le Frankot: elengedte a megjegyzést a füle mellett.

Ez roppant gyanús volt, mert ilyet sosem szokott csinálni.

Kezdetben csak az evés zajai hallatszottak a konyhából. Lizi az első szeleteket még összevágta, de mivel ez túlságosan fárasztó művelet volt, a többit csak összehajtotta és egy az egyben befalta.

A Meierbeer család az utolsó morzsáig eltüntette a pizzát. Dávid a nyúlós sajt vékony szálait keresztül-kasul húzta az arcán, és közben kacagott örömében.

Frank szó nélkül felemelkedett az asztaltól, hogy visszatérjen a szobájába, a sztereó magnó mellé.

– Légy szíves, maradj... még valamit szeretnék veletek megbeszélni – hívta vissza Borisz.

Ez már a második alkalom volt ezen az estén, hogy nagyon gyanúsan viselkedett. Normális esetben leszidta volna Frankot, amiért szó nélkül akar távozni az asztaltól.

Frank visszaült a helyére és nagyot ásított, kifejezésre juttatva, hogy mennyire unatkozik.

Úgy tűnt, Borisz keresi a szavakat. Pedig már mindent kitalált, és képzeletben fél délután ezt a jelenetet próbálgatta.

Lizi feszülten nézte. Dávid egyik sajtcsíkot a másik után húzta le az arcáról, Frank pedig egy késsel tisztogatta a körmeit.

Most már teljesen hihetetlen volt az este. Apja végignézi, hogy Frank pucolja a körmeit, és nem szól egy szót sem! Máskor ugyanis szétvetné a düh.

– Figyeljetek ide, gyerekek! – kezdte apjuk a mondókáját.

A bejelentés

Tinka kuncogott és vihogott. A hordozható telefont a füle és a válla között egyensúlyozva felalá sétált a lakásban. Míg a barátnőjével, Verával, a legújabb pletykákat tárgyalta, csokiszeleteket majszolgatott. Ha az ember egyszer elkezdi, nem tudja abbahagyni.

– A Hangyászsün tényleg Mónival jár? – kérdezte hitetlenkedve, teli szájjal.

– Még hogy jár vele? Móni kihalászta, és most úgy hurcolja magával, mint egy Neander-völgyi a zsákmányát – tudatta vele Vera.

– Móni hurcolja őt vagy ő Mónit?

– Naná, hogy Móni a fickót. A srác teljesen paff lett attól, hogy Móninak bejött. Úgy szalad utána, akár egy kiskutya.

A két lány ismét nagyot vihogott a telefonba. Isti kidugta a fejét a szobájából.

– Idegesítesz, husikám! – mondta szárazon.

Tinka mérges pillantást vetett rá, és csak enynyit válaszolt:

– Te meg bűzlesz. Mondd csak, ezt a *Highfly*-t trágyából készítik?

Ezt nem kellett volna. Isti a telefonhoz viharzott, és kirántotta a dugót a falból. A kapcsolat megszakadt. Bátyja elégedetten tért vissza a szobájába. Tinka összehúzott szemmel kegyetlen bosszú kitervelését fontolgatta.

Végül sóhajtva visszadugta a telefont, és benyomta a hívásismétlés gombot. Vera már az első csengetéskor felkapta a kagylót.

Tinka ott állt az állvány előtt, aminek egy részét a telefon foglalta el. A készülék alól egy levél kandikált ki. Három részbe volt hajtva, és fölül ez állt:

...sajnálattal értesültünk arról, hogy a lakás bérleti szerződését felmondták, és a következő hó 1-jével kiköltöznek...

Vera csak beszélt és beszélt, de Tinka már rég nem hallotta. Egy pillantást vetett a címzésre,

majd értetlenül megrázta a fejét. A levelet az anyjának küldték. De ő egy szóval sem említette, hogy el akarnának költözni. Pedig mindent meg szokott beszélni a gyerekeivel.

– Aztán, képzeld, befestette körömlakkal – csicseregte Vera ugyanolyan tónusban, ahogy Móniról és a hódolójáról beszélt.

– Aha – bökte ki Tinka.

– Tinka, hallod, hogy egyáltalán mit mondok? – kérdezte rosszallóan Vera.

– Aha, figyelj csak... épp most találtam egy levelet. Elköltözünk innen. Anyu felmondta a bérleti szerződést, és egy szót sem szólt róla.

Csönd lett. Vera nem tudta, mit mondjon erre.

– Érted te ezt? – kérdezte Tinka nyugtalanul. Nem akart innen elmenni. Csodálatos szobája volt egy icipici erkéllyel, ahova éppen csak ki lehetett lépni. Mindenképpen maradni akart.

– Legjobb lesz, ha megkérdezed az anyukádat – tanácsolta Vera.

– Igen, megkérdezem – mondta Tinka, akinek a gondolatai most már csak a kiköltözés körül forogtak. – Hát akkor szia!

– Csáó! – búcsúzott Vera, aki az Olaszországban töltött szünidő óta szeretett olasz szavakat becsempészni a beszélgetésekbe.

Tinka gondolataiba merülve kapcsolta le a telefont, és a kagylót visszatette a helyére.

Ugyanebben a pillanatban egy kulcs fordult meg a zárban. Tivadar lépett be, táskáját a sarokba hajította, és a jobb cipőjével lehúzta a balt.

– A motorom már megint beadta a kulcsot – mérgelődött.

– Tudod, hogy elköltözünk? – tudakolta Tinka.

Tivadar kicsit tovább habozott a kelleténél.

– Szóval tudod – vonta le a következtetést Tinka. – És Isti tudja?

– Nem. Ide figyelj, anyu nem tudhatja meg, hogy bármit is elmondtam neked. Ma mindenképpen beszélni akar veletek, csak éppen be van rezelve.

– Hogyhogy? Kirúgták? Tönkrementünk? Elfogyott a pénzünk? Át kell költöznünk egy odúba? Vagy...

Tivadar nyugtatóan húga vállára tette a kezét.

– Nyugi, egyik sem ezek közül. Valami... egészen másról van szó.

– Mondd el, mi folyik itt! – követelte Tinka.

Ekkor kinyílt mögöttük a bejárati ajtó, és anyukájuk, Gréta lépett be rajta. Kicsit magasabb volt Tinkánál. Sötétszőke haját aznap laza

lófarokba kötötte össze, és ettől nagyon fiatalosan nézett ki.

– Hahó! Kupaktanács? – nevetett. Aztán meglátta Tivadar arckifejezését, és elkomorult.

Tinka megbántódott. Mindig úgy gondolt anyjára, mint egy igazi barátnőre. De az igazi barátnők nem hazudnak egymásnak és nem titkolóznak egymás előtt.

Tinka apja már vagy nyolc éve eltűnt. Egy napon nagy vitába keveredett kislányával. Tinka virágot szedett és a csokrot mindenképpen egy kristályvázába akarta tenni, de az túl nagy volt hozzá. A virágok elsüllyedtek, Tinka pedig tombolt és sírt dühében. Amikor apja ki akarta venni a virágokat a vázából, és átrakni egy kissebbe, a kislány még mérgesebb lett. Elvette apjától a kristályvázát. A váza ekkor leesett és eltört.

Apja nagyon mérges lett.

Másnap pedig eltűnt. Tinka sokáig azt hitte, hogy apja a széttört váza miatt ment el, és szörnyű lelkiismeret-furdalása volt.

Valójában apja már régen tervezte, hogy elmegy. Beleszeretett egy másik nőbe, hozzá költözött, és elhagyta miatta a családját. Fél évvel később egy másik városban próbált szerencsét.

A gyerekek Grétával maradtak. Apjuk termé-

szetesen meglátogathatta volna őket, de ezt sosem tette. Sőt nem is írt. Nem akart többé tudni a családjáról.

A mindig nyugodt, higgadt és derűs Tinka csak „szélhámosnak" hívta az apját. Anyja, aki mostanában már nem sóhajtozott, ha a volt férjéről beszélt, megtiltotta neki, hogy „szélhámosnak" nevezze.

– Egészen biztosan sajnálja a dolgot – mondta nemrégiben Tinkának. – Pontosan tudja, mit tett, és ezért fél attól, hogy szembekerüljön veletek. Ne legyél mérges rá, legjobb, ha nem is foglalkozol vele.

De Tinka nem akart ilyen elnéző lenni. Nem is tudott volna. Ez túl sok volt neki.

Gréta átkarolta lánya vállát, és bevezette a nappaliba. Gyengéden leültette a kanapéra, a kis kétszemélyes kanapéra, ahol a fontos dolgokat szokták megbeszélni.

– Már... már régen beszélni akartam veled erről – kezdte. – De... ez nem olyan egyszerű. Nagyon félek, hogy te... – Gréta itt megszakította a mondókáját.

– Ennyire rossz? – kérdezte Tinka.

– Nem, igazad van. Egyáltalán nem rossz, sőt ellenkezőleg: szerelmes vagyok – anyja szavai

bombaként robbantak. – És szeretnék megházasodni. Olyan sokáig voltam egyedül.

– És mi nem is számítunk? – kérdezte csalódottan Tinka.

– Kisbogaram, ti a gyerekeim vagytok. De én... én egy társat is szeretnék magam mellé. Ez egy egészen más dolog.

– Ki az? – kérdezte Tinka, de közben nem nézett az anyjára.

– Az hiszem ismered. Legalábbis futólag. Ő a legvonzóbb ember, akivel valaha találkoztam.

– Ki az? – kérdezte ismét hűvösen Tinka. Ha megbántották vagy szomorú volt, a hangja jegessé vált.

– Meierbeer úr.

Tinka hitetlenkedve nézett. Jól hallotta? Meierbeer úr? Lizi apja? Ismerte Meierbeer urat, mert néha Lizi elé jött a suliba. De hogy ő legyen az új apukája? Egyszerűen csak így? Anélkül, hogy egyszer is beszélgetett volna vele. Csak azért, mert az anyja így gondolja? Lehet, hogy ezek után apunak kell majd hívnia őt?

Nem! Soha!

És Lizi a testvére lenne.

A testvére!

Ez a boszorkány lenne a *testvére*!

Pedig az anyja pontosan tudta, mennyire ki nem állhatják egymást Lizivel. Mégis hogy tehette ezt?

Most már érthető volt, miért mondta fel a lakást. Meierbeerékhez költöznek. Lehet, hogy Tinkának ez lesz az új neve: Meierbeer. Ez a horrornév!

Tinka jeges nyugalommal felemelkedett, és úgy nézett az anyjára, akár egy idegenre.

– Rendben, menj csak hozzá feleségül. De akkor elmegyek a szélhámos apámhoz. Inkább ott vagyok, mint Lizivel egy fedél alatt.

Gréta pont egy ilyen választól tartott. Tinka lassú léptekkel elhagyta a nappalit. Anyja még mondani akart valamit, de Tinka úgy tett, mintha semmit sem venne észre. A szobájában aztán a ruhásszekrényhez ment, ahol a csokik titkos rejtekhelye volt. Tinka kivett egyet az extra nagy csokik közül, és befészkelte magát az ágyába. Elhatározta, hogy az egész táblát meg fogja enni, kockáról kockára, most már mindegy volt. Valamivel meg kell vigasztalnia magát...

A szörnytenyésztő

– Internátusba megyek! Azt akarom, hogy holnap írass be! – ordította Lizi.

A feje pipacspiros volt, mindkét kezével az asztal szélébe kapaszkodott.

– Lizi, ne izgassd úgy fel magad! – próbálta nyugtatni Borisz. Sajnos tudta, hogy számolnia kell ezzel a reakcióval.

Frank bután bámult maga elé, és így kommentálta az eseményeket:

– Nekem nem fogja megmondani, mit csináljak, ezt garantálom!

Dávid volt az egyetlen, aki el volt ragadtatva.

– Egy új anyu? Rendben van, de nem szabad

korán ágyba dugnia. És csak olyan dolgokat főzhet, amit szeretek. És meg kell engednie, hogy bármit megnézzek a tévében.

– Tinka egy giccsparádé, és az anyja is az! – kiabálta Lizi.

Ez már túl sok volt Borisznak. Felugrott és el akarta kapni Lizit, de aztán visszahúzta a kezét.

– Hogy beszélhetsz így valakiről, akit még csak nem is ismersz? – kérdezte szemrehányóan. – Neked nem jelent semmit, hogy boldog vagyok és végre újra jól érzem magam valakivel?

– Nem akarom megismerni a barátnődet – mondta dölyfösen Lizi. – Anyu sosem akarta volna, hogy még egyszer megházasodj!

– Én ezt nem így gondolom. Az anyukád és én mindig boldoggá akartuk tenni a másikat. Biztos nagyon örülne, hogy ismét boldognak érzem magam. És különben is, jogom van a boldogsághoz!

Lizit mindez kevéssé győzte meg, viszont nem tudta, mit mondhatna erre. Sértődötten zsebre vágta a kezét, és sötéten bámult maga elé. Anélkül, hogy bármi mást mondott volna, felvánszorgott a lépcsőn. Borisz hallotta, hogy a szobája ajtaján kattan a zár.

Mélyet sóhajtva visszarogyott a székébe és

hátradőlt. Frank tekintete még mindig a semmibe révedt. Összeszorított szájjal nézett ki a konyhaablakon. Dávid még mindig a nyúlós sajtdarabkákkal volt elfoglalva.

– Te még szóba állsz velem? – fordult Frankhoz az apja. Frank válasz helyett feltette a fülére a fejhallgatót, ami eddig a nyakán pihent, és a hangerőt a maximumra állította. Borisz tisztán hallotta a zenét a konyhaasztal másik végéből. Ha így folytatja, Franknak hamarosan új dobhártyára lesz szüksége.

– Kapok egy olyan anyut, aki mindent megenged! – dalolta boldogan Dávid.

Frank ekkor levette füléről a fejhallgatót. A kiáradó zene betöltötte a szobát.

– Mindegy – mondta. – Ha már egyszer szükséged van rá. De nekem biztosan nem fog parancsolgatni.

Ezzel újra a zenének szentelte magát.

Borisz felállt, és elkezdte leszedni az asztalt. A beszélgetés pontosan olyan rosszul zajlott le, amennyire félt tőle. Most hogyan tovább? Ha megházasodna, a ház örökös csatatér lenne. Minden más lehetetlennek tűnt. Elhatározta, hogy később még bemegy Lizi szobájába beszélgetni.

Már csak az a kérdés, hogy Lizi hajlandó-e szóba állni vele. Amikor Lizi mamája meghalt, Lizi egy fél évig egy szót sem szólt. Ezután vette fel ezt a dörzsölt életstílust. Olyan volt a természete, akár egy nyári zivatar, ami után mindig kisüt a nap.

Tinka szobájának ajtaján halk kopogtatás hallatszott. Tinka az ágyon feküdt körülbelül száz plüssállatka társaságában. Néha úgy érezte, már kinőtt abból a korból, hogy plüssmacikkal, -cicákkal, -kutyákkal, -delfinekkel, -bálnákkal és -madarakkal játsszon. De egy ilyen pillanatban mindez érvényét veszette. Tinka először sírt egy keveset, mert úgy érezte, hogy anyja hátba támadta, becsapta és elárulta. Már rég el kellett volna mondania a lányának, hogy Meierbeer úrral találkozgat.

– Nincs szükségem új apukára! – mormogta magában egyre.

Ezután töprengeni kezdett. Mit lehetne csinálni? Tinka fejében csak úgy csapongtak a gondolatok.

Elszökni?

Nem, hiszen nincs hová mennie. Ezenkívül elviselhetetlennek találta a gondolatot, hogy a hi-

deg éjszakában a szabad ég alatt egyedül kelljen aludnia.

Megkeresni az apját, és hozzá költözni?

Tinka mélyet sóhajtott. Ennek semmi értelme nem lenne. Ha eddig nem törődött vele, miért tenné ezután?

Bentlakásos iskola?

A könyvekben remek dolgokat olvasott róla. Éjféli bulizások, ütődött nevelőnők, akikkel csúnya tréfát lehet űzni, klassz barátnők és csomó szórakozás. De vajon milyen az a valóságban? Tinka nem gondolta ennyire rózsásnak a helyzetet. Ilyen csak a könyvekben van. És ha az új család mégsem annyira borzasztó?

Ez a gondolat hirtelen jött, mint egy villámcsapás.

Tinka lélegzet után kapkodva felült az ágyon.

Soha! Meierbeer úr valószínűleg egy szörnytenyésztő, különben nem lenne olyan lánya, mint Lizi. Nem beszélt Lizi elégszer a suliban arról, hogy a testvérei félig, illetve teljesen szörnyetegek?

Tinka minden szót elhitt!

Meierbeer úr egy titkos Frankenstein, aki három szörnyeteget készített, akiket a gyermekeinek nevez.

Ó, nem! A legcsekélyebb késztetést sem érezte arra, hogy a szörnyeteggyáros karmai közé kerüljön. Bárhogy is udvarolhatná körbe ez a szörnyeteg, ő csak átnézne rajta.

És soha! Soha, soha, de soha nem élne Lizivel egy fedél alatt.

Hát akkor mitévő legyen?

Nagyot sóhajtott, és visszarogyott a plüssállatok közé. Tinkának az égvilágon semmi használható ötlete nem volt.

Ismét kopogtattak. Kintről beszűrődött anyja halk hangja:

– Tinka, bejöhetek?

– Nem! – válaszolta kurtán, és mindent megtett azért, hogy a hangja a lehető legmegbántottabbnak, legmérgesebbnek és legkérlelhetetlenebbnek tűnjön.

– Hát jó, akkor aludj jól! Holnap még egyszer nyugodtan átbeszélünk mindent.

Gréta csak nehezen tudott eltávolodni az ajtótól. Sokkal szívesebben becézgette volna még egy kicsit Tinkát. De ez lehetetlennek tűnt.

Lizi ajtaján is kopogtattak. Borisz már egy félórája szobrozott az ajtó előtt. Meggyötört középső ujja már fájt a sok kopogástól.

– Lizi, gyerünk, nyisd már ki! Mondani szeretnék valamit.

Lizi először ahhoz sem vette a fáradságot, hogy nemet mondjon. Aztán komputerjáték zajai szűrődtek ki a szobából.

Apja csak akkor adta fel a kopogást, amikor megszólalt a telefon. Lement és felvette a kagylót. Gréta volt a vonalban.

– Nálatok hogy ment? – tudakolta.

– Ne is kérdezd! – sóhajtotta Borisz, és lerogyott egy fotelbe.

– Nálunk is szörnyű volt. Tinka becsavarodott és nem akar szóba állni velem.

– Lizivel is ez a helyzet.

Kis szünet után Gréta szívből reménykedve hozzátette:

– Majd megnyugszanak.

– Csodaszámba megy, ha Lizi megváltoztatja a véleményét – mondta tompán Borisz.

Még egy ideig beszélgettek és megpróbáltak lelket önteni egymásba.

A titokzatos kert

A suli kapujában Lizi már várta Tinkát. Csípőre tett kézzel állt, és egy felborzolt szőrű macskára emlékeztetett, aki figyelmeztetően fúj az ellenségre.

Tinka el akarta kerülni a civakodást és megpróbált az ajtóban elslisszolni Lizi mellett, de nem sikerült. Lizi elkapta a kezét és szorosan tartotta. Tinka fájdalmas pillantást vetett rá, mintha azt akarná mondani, mennyire a terhére van Lizi.

– Ezt szépen kitervelte a mamád! – ripakodott rá Lizi Tinkára. – Meresztgette a szemét az apukámra és elcsavarta a fejét. Ezt még megbánja, erre mérget vehetsz!

– Ide figyelj... – kapkodott Tinka felháborodottan levegő után.

– Nem, *te* figyelj ide! Mondd meg a mamádnak, hogy keressen egy másik palit! Nekünk nem kell a te anyukád!

Ezt kimondva Lizi megkönnyebbült, Tinkát faképnél hagyta, és bement az iskola kapuján. Tinka szóhoz sem jutott. Valamire számított, de arra nem, hogy Lizi ilyen szemtelenül az anyjára támadjon. Ezt nem fogja ráhagyni, gondolta, és mérgesen ökölbe szorította a kezét.

– Minden oké? – érdeklődött Vera, aki épp akkor szállt ki az anyja autójából.

– Nem. Semmi sem oké. Abszolút semmi – válaszolta Tinka síri hangon.

Reingard tanárnő mindjárt becsengetés után beviharzott a terembe.

– Rögtön indulunk! – tudatta az osztállyal. – Remélem, mindenki visz valami apróságot a vendéglátójának.

Tinka a homlokára csapott. Ezt teljesen elfelejtette! Lizinél sem tudott semmit felfedezni, ami egy kicsit is virágra vagy édességre hasonlított volna.

– Reingard tanárnő, kérem! – jelentkezett Lizi olyan rendesen, ahogy sohasem szokott.

A tanárnő meglepődve fordult felé.

– Igen, Lizi?

– Én nem megyek ezzel itt! – mutatott Tinkára.

– Mindketten Schicketanz asszonyt húztátok, ezért együtt kell meglátogatnotok őt – válaszolta a tanárnő hűvös, nyugodt hangon. – Tinkának és neked.

– Nem! – makacskodott Lizi.

– De, de! – a tanárnő ezzel lezártnak tekintette a beszélgetést, és energikusan útnak indította az osztályt.

Az iskola előtt kiosztotta a diákoknak azoknak az idős embereknek a neveit és címeit, akiket meg kell látogatniuk, és ahol kellett, ott útbaigazítást adott.

– Délben ismét találkozunk az iskolában, és röviden elmondjátok majd, mit tapasztaltatok és hallottatok.

Ezután mindenki másfelé vette az útját.

Tinka is indulni akart. Schicketanz asszony háza közel volt az iskolához, ugyanabban az irányban, amerre Lizi lakott.

Lizi nem mozdult.

– Mire vársz még? – érdeklődött a tanárnő.

– Én nem megyek ezzel! – makacskodott Lizi.

Most az egyszer nem jutott semmilyen jó válasz Tinka eszébe.

– Nem is kell menned, utazhatsz is. Elviszlek benneteket Schicketanz asszonyhoz – nevetett Reingard tanárnő, és kinyitotta kis zöld autójának ajtaját. – Beszállás!

Nem maradt más hátra, a lányoknak követni kellett az utasítást. Mereven ültek a hátsó ülésen, és azon fáradoztak, nehogy ránézzenek a másikra vagy, ne adj' isten! egymáshoz érjenek.

Néhány percnyi autókázás után Reingard tanárnő megállt egy sötét fakerítés előtt, aminek a lécei szabálytalanul voltak elrendezve. A magas fák és az elvadult bokrok mögött kirajzolódott a ház zöld teteje.

– Hölgyeim, megérkeztünk! – jelentette be a tanárnő, és szélesen rámosolygott a lányokra. Ez is egy olyan mosoly volt, mely nem ismert ellenvetést. Lizi beszédre nyitotta a száját, de aztán elhallgatott anélkül, hogy egy szót is szólt volna.

Reingard tanárnő maga volt a békesség. De ha valaki túl sokat idegesítette, képes volt arra is, hogy tüzet okádó szörnyeteggé változzon. És ehhez még a vakmerő Lizinek sem volt kedve.

Ahogy a lányok az utcán álltak, a hátukon érezték Reingard tanárnő fürkésző tekintetét.

Tinka habozva néhány lépést tett a kertkapu felé. Lizi tisztes távolból követte. Aztán állva maradt, amikor Tinka is megállt.

Tinka csodálkozva, magában dünnyögve olvasta el a levelesládán lévő feliratot:

„Ne csöngessen! Küldjön felém egy kedves gondolatot, és mindjárt ott leszek!"

Hallotta, ahogy Reingard tanárnő elhajt.

Tinkának fogalma sem volt arról, hogyan kell kedves gondolatokat küldeni. Csak a virágok jártak az eszében, amiről megfeledkeztek. Pedig olyan szívesen átnyújtana egy csokrot Schicketanz néninek! És most üres kézzel áll itt.

A bokrok közül mocorgás hallatszott.

– Megyek már! – szólt egy éneklő, vékony hang. Botra támaszkodva egy kicsi, nagyon öreg néni baktatott feléjük a gazzal benőtt ösvényen. Aranyhímzéses, csillogó flitterekkel tarkított világos narancssárga anyagból készült lobogó kabátot viselt. Ősz, gondosan fésült haját kontyba kötötte össze a tarkóján.

– Gyertek csak! Én vagyok Emma Schicketanz – mutatkozott be. Pár lépéssel a kertkapu előtt megállt és intett a kezével.

Tinka lenyomta a kilincset és kinyitotta a kaput. Aztán hátrafordult Lizihez, de ó, jaj! Lizi

már nem állt ott, ahol néhány másodperce. Csak a hűlt helye volt.

Jobbról siető léptek zaját hallotta, és még látta, ahogy Lizi befordul a sarkon.

Csak így egyszerűen magára hagyta.

A szemétláda!

– Valami gond van? – kérdezte az öreg hölgy.

Tinka tanácstalanul nézett rá. Mit mondhatna erre? Nem árulhatja be Lizit! Visszafordult, zavartan rámosolygott Schicketanz nénire, és csak ennyit szólt:

– Semmi... Jó napot kívánok!

– Gyere csak be! – hívta Tinkát Schicketanz néni nevetve. – Már vártalak.

Aztán meglepődve körülnézett.

– De hol a másik lány, akinek jönnie kellett volna.

– Ő..., ő beteg lett – füllentette Tinka.

Az öreg hölgy felnézett rá világoskék szemeivel. Jó egy fejjel alacsonyabb volt Tinkánál.

– Beteg? – kérdezte hitetlenkedve. – Úgy, tehát beteg. Reméljük, semmi komoly. Gyere csak beljebb!

A hölgy ment elöl, Tinka pedig dobogó szívvel követte. Utált hazudni. És úgy érezte, hogy az öreg hölgy rögtön átlátott a szitán.

– Minden rendben. Pontosan ő az, akire olyan régen vártam – mondta Schicketanz néni valakinek.

Tinka meglepődve nézett körül. Közel és távol senkit nem látott. Csak egy csomó pitypangot, bogáncsot, magas füvet és bokrokat, amiknek a levelei mindenféle színben és formában pompáztak. A fák gyökerei a kerítésnél nem nőtek egyenesen, hanem furcsamód bodybuilderekre emlékeztettek, akik az izmaikkal játszanak.

– Ne merészeld!... – mondta Schicketanz néni.

Tinka ijedten fordult felé.

Valamit gond van? Olyan helyre lépett, ahova nem kellett volna? Nem érezte úgy, mintha bármit is rosszul csinált volna.

Schicketanz néni szigorú pillantást vetett egy fehér, bolyhos virágú cserje alá, ahol semmi nem volt, még egy kalicka sem.

Tinka úgy érezte, figyelik. Mintha sok-sok kíváncsi pillantás pásztázta volna végig. Mintha egy csomó ember állna mögötte. Bár az idő hűvös volt, mégis izzadni kezdett.

– Gyere be a házba! – hívta Schicketanz néni, és tovább baktatott. Úgy tűnt, nehezére esik a

járás. Bütykös ujjai olyan erősen markolták a bot fogantyúját, hogy a csontok fehéren dudorodtak ki a bőre alatt.

Tinka még mindig a hátán érezte a figyelő pillantásokat. Szeretett volna visszafordulni és kimenekülni. Schicketanz néni mindennek látszott, csak normálisnak nem. Sőt, talán veszélyes is volt. Tinka nagy lelkesedéssel olvasott hátborzongató kísértettörténeteket, és szívesen nézett meg olyan televízió-műsorokat, amelyekben valódi betörésekről volt szó. Sosem voltak emiatt rémálmai. Ebben a pillanatban azonban eszébe jutott a legutóbbi húsz adás összes felderítetlen halálesete. Hiszen nem azt hangsúlyozták mindig, hogy a legveszélyesebb gyilkosok olyanok, mintha a légynek sem tudnának ártani?!

Tinka már szinte látta magát a következő epizódban. A mindig szigorú arcú bemondó most még szigorúbb arcot vágna, nagyon komoly lenne, és elmesélné az izgalmas történetet arról, hogy a város diákjai idős embereket látogattak meg. A nézők csak egy Tinkát alakító színészt látnának eltűnni a kertben. A lányt, akit soha többé nem látott senki. Biztosan felhívnák a nézők figyelmét, hogy jelentkezzen a stúdióban az, aki bármit tud a világoskék farmeres lányról,

akinek zöld csíkos pulóvere és bőr iskolatáskája volt.

Tinka egy heves mozdulattal hátrafordult. Ha már Schicketanz segítői a háta mögött ólálkodnak, lássa őket szemtől szembe. Aztán olyan hangosan sikít majd, hogy minden szomszéd összefut.

Mögötte – semmi nem volt. Csak a fa ágai, a gyomok, a bokrok és a kerítés egy darabja látszott.

Valami mégis feltűnt Tinkának. Az a benyomása támadt, hogy néhány ág úgy hajlik feléje, mintha utána nézne.

– Ez nem lehet – motyogta.

A fák lábainál motozást hallott. A bolyhos virágú cserje alatt egy állat futott el.

Látni mindenesetre nem lehetett.

Valami hozzáért Tinka lábához. Ismerős érzés volt, melyet nem szeretett. Olyan, mintha egy macska dörgölőzne a lábához, és a fejét a sípcsontjához nyomná.

De nem volt ott macska!

– Jössz? – hallotta Schicketanz néni vékony, magas hangját a házból.

Tinka nem mozdult. Egy hang sem jött ki a torkán. Mintha megnémult volna.

– Cosimo, hagyd békén a vendégünket! – kiáltotta Schicketanz néni bosszankodva. Majd kedves hangon hozzátette:

– Semmi gond, ne félj, kislány! Gyere egyszerűen tovább!

Tinka iszonyatosan megizzadt. Nem lépkedett, hanem úgy emelte a lábait, mintha ólomból lennének. Olyannak tűnt ez az egész, mint egy hülye játék egy gyerekzsúron, ahol a padlóra üvegeket állítanak, és egy gyerek gyakorolhatja, hogyan lépje át az üveget anélkül, hogy felborítaná. Ezután bekötik a szemét, és most így, vakon kell megpróbálnia. És ekkor titokban elveszik az üveget. Persze nagyon vicces, hogy valaki magasba emeli a lábát, és nagy nehezen megpróbál valamit érintés nélkül átlépni, ami nincs is ott.

A ház ajtaja széles, piros fagerendákkal volt díszítve, amiket három fekete vaspánt tartott össze. Tinkát mindez egy mesebeli vár bejáratára emlékeztette. Az ajtó félig nyitva állt, és bentről Schicketanz néni hangja hallatszott. Tinkát hívta, hogy jöjjön már be.

Mögötte egy macska nyávogott. Tinka megfordult és az üres útra bámult.

Aztán egy nagy lépéssel a házban termett, jól

becsapva maga mögött az ajtót. Ekkor egy tompa hangot hallott. A deszkák mögül felháborodott, fájdalmas nyávogás hallatszott.

– Hova kerültem? – kérdezte félve Tinka.

Valami bozontos, ami láthatatlan

Lizi az utcasarok után néhány méterrel megállt. Pokolian tetszett neki a hirtelen ötlet, hogy lelép és cserben hagyja azt a giccsparádét. Kárörvendő vigyorral dörzsölte össze a tenyerét és kuncogott örömében. Lelkesedésében lekapta a fejéről a kalapját, feldobta a levegőbe és elkapta. Egyszer, kétszer, háromszor és négyszer. Ekkor azonban egy kósza szellő felkapta a bársonykalapot, és befújta a kerítésen át egy kertbe. Végül a fejfedő egy talicskás kerti törpe és egy alvó kutya között ért földet.

A bokszer felébredt, de nem emelte fel a fejét,

csak az egyik szemöldökét húzta a magasba. Nem nagyon érdekelte a kalap, a lányt azonban alaposan szemügyre vette.

Lizi természetesen vissza akarta kapni a kalapját. Igaz, hogy volt vagy tíz hasonló kalapja, de ez ebben a pillanatban nem számított. Mindig éppen azt akarta felvenni, amelyiket nem találta. Amikor rászánta magát, hogy átmásszon a kerítésen, újabb szélörvény keletkezett, és olyan könnyedén emelte fel a kalapot a levegőbe, mint egy száraz levelet. A bokszer vörösre vált szemmel nézett utána.

Lizi végigfutott a kerítés mentén, vissza a Kristály utcába, és közben vigyázott, nehogy szem elől tévessze a kalapját. A bársonykalap még mindig a levegőben táncolt.

Lizi hirtelen csodálkozni kezdett. Nem is fújt a szél! És a kalap ott lebegett a levegőben. Hogy lehet ez? Annyira a kalapra összpontosított, hogy észre se vette, milyen irányba száll. Végül a kalap leesett a földre, akár egy kő, és eltűnt a magas bokrok között.

77-es szám állt a postaládán.

77? Kristály utca 77.? De hisz ez Schicketanz asszony címe!

– Vissza akarom kapni a kalapomat! – toppan-

tott Lizi elszántan. Megállt az ajtóban és a csengő felé nyúlt. A következő pillanatban ijedten hátrahőkölt és az ujjára bámult.

Semmi sem látszott. Se kiütések, se karcolás, se seb, se vér. Pedig határozottan úgy érezte, hogy a csengő megharapta.

– Hülye egy trükk, biztosan áramot vezettek bele! – mormogta házsártosan, de aztán újra nekifutott. Most cselesen a cipőjével nyomta meg a csengőt.

Micsoda? A csengőt nem lehetett benyomni. Lizi még egyszer rálépett, majd tett egy harmadik kísérletet is, de semmi sem történt. A kapu zárva maradt.

Amikor elolvasta a feliratot a postaládán, minden világossá vált számára.

Ennek a Schicketanz néninek biztosan nincs ki mind a négy kereke. A felirat így hangzott: „Küldjön felém egy kedves gondolatot, és mindjárt ott leszek!" Látnok ez a Schicketanz néni, vagy mi a szösz?

– Mese habbal! – morogta Lizi, és szemrevételezte a kerítést. A deszkák egészen furcsák voltak.

– Az asztalos biztos spicces volt, amikor ilyen görbére és ferdére vágta őket – morogta megve-

tően. De egy kerítés még így sem okozhat neki problémát! Két deszka fölső végébe kapaszkodott és felhúzta magát.

Először csak halk fújás hallatszott. Mintha macskák lennének. Sok-sok macska. Hatalmas macskák. Óriás macskák, akik dühösen fújnak.

Aaaaaa! Lizi elengedte a kerítést és a hátsójára pottyanva a járdán landolt. Most már tudta, mire emlékeztetik a kerítés görbe deszkái. Macskákra. Vékony, magas macskákra. A deszkákat nem rosszul vagy ferdén vágták, hanem egyszerűen ülő macska formájúra.

Ebben még nem lenne semmi szokatlan. Csakhogy ezek a famacskák mozogtak. Lapos fejüket Lizi irányába fordították és dühösen fújtak. A kerítés felső részén lévő sötét nyílások nem a deszka nyílásai voltak, hanem mérgesen összeszorított macskaszemek.

Lizi nagyot sóhajtott. Gyorsan körbenézett, hátha van valaki a közelben, aki ugyanazt látta, mint ő.

Nem, senki. Ezt senki nem fogja neki elhinni. Ismét eszébe jutott a cédula, amit húzott. Amelyről Linse úr neve eltűnt, és Schicketanz asszony neve jelent meg.

Lizi ijedtében nagyokat nyelt, aztán végig-

gondolta, mit is jelenthet mindez. Tinka mindenesetre bent volt a házban.

– Remélhetőleg ez egy emberevő ház, ami elnyeli Tinkát – morogta Lizi vigyorogva.

Aztán eszébe jutott a kalapja. Még ha Tinkát örök időkre el is nyelte ez a ház, ő akkor is vissza akarta kapni a kalapját.

Kedvelte a macskákat és mindig szeretett volna egyet. Apja sajnos ellene volt. Ha Lizi elment hazulról, nem hagyott ki egyetlen lehetőséget sem, hogy megsimogasson egy macskát.

– Hé! Én szeretem a cicákat! – kiáltotta Lizi a kerítésnek. – Tényleg! Nagyon szeretem a cicákat!

Ekkor gyöngéd dorombolást hallott.

A történtek után Lizi csak kapkodta a levegőt. Az egyik különös deszka félrecsúszott, és az egyik famancs intett neki, hogy lépjen be.

– Ha én ezt Reingard tanárnőnek elmesélem, megint füllentéssel vádol majd.

Mivel Lizi semmi olyat nem hagyott ki, ami izgalmasnak ígérkezett, bebújt a lyukon keresztül a kertbe.

Bent a házban Tinkát csillogó szikrák vették körül. Színes villámok és pöttyök száguldoztak a falakon és földön.

– Tetszenek? – kérdezte Schicketanz néni.

Tinka csak némán bólintott. A csillogó szikrák különféle nagyságú és formájú kristályokból jöttek, melyek a falra rögzített polcokon álltak. Az egész terem különleges fényben pompázott.

– Megtisztítják a levegőt a rossz szellemektől – magyarázta Schicketanz néni, miközben elégedetten nevetett.

– Gyere! – kis léptekkel megindult egy nagy terem felé, ami az előszobából nyílt. Amikor észrevette, hogy Tinka nem jön utána, megfordult és látta, hogy a lány a szobában fölhalmozott könyvkupacokat figyeli.

– Kislánykorom óta gyűjtöm a könyveket – magyarázta kicsit zavart nevetéssel. – Olyan sok van, hogy valahol tárolni kell őket.

– De miért nincsenek itt könyvespolcok? – érdeklődött Tinka, akinek soha életében nem jutna eszébe, hogy a könyveket a földön tárolja.

– A polcok olyan merevek és unalmasak! – vélekedett Schicketanz néni kicsit fintorogva. – Néha összedől egy halom könyv, és lepottyan az a könyv is, amit éppen olvasni szeretnék.

– Aha! – Tinka pillanatnyilag csak ennyit tudott kinyögni.

– Gyere csak, Tinka! – invitálta Schicketanz néni.

– Honnan tudja a nevemet? – lepődött meg Tinka. – Méghozzá a becenevemet?

Az öreg hölgy csodálkozva ránézett.

– Nem mondtad meg nekem?

– Nem.

– Akkor egyszerűen csak kitaláltam. Illik hozzád!

– Aha – mondta Tinka és tekintetével megkereste az ajtót. Hogyan juthatna ki ebből a házból a lehető leghamarabb?

Schicketanz néni közben már eltűnt a másik teremben.

– Készítettem néhány sütit! Ugye szereted a sütit? – hallotta Tinka az öreg hölgy invitálását. Nem maradt más hátra, tovább kellett menni.

Ez a szoba háromszor olyan nagy volt, mint az előszoba. A padlón szőnyegek voltak egymásra terítve, és Tinka minden lépésnél úgy érezte, hogy elsüllyed. Egy kis kanapét, egy magas fotelt és egy alacsony hokedlit szintén szőnyeg borított.

Schicketanz néni egy kis, piros párnával díszí-

tett asztal mellett ült. A párnán egy kézilabda nagyságú kristálygömb ékeskedett. Az öreg hölgy térdén egy réztálca feküdt tele fehér cukorbevonatú sütivel.

– Ülj le! – mutatott Schicketanz néni a kanapéra. Tinka engedelmesen leült és kezét jól nevelten a térdére tette. Olyan volt, mintha a rendes kislányok versenyét akarná megnyerni.

– A barátnőd, Lizi is mindjárt megérkezik – mondta Schicketanz néni rövid szünet után.

Tinka úgy rándult össze, mintha valaki egy jégkockát dobott volna a nyakába.

– Nem a barátnőm – tiltakozott hevesen, majd halkan megkérdezte: – Honnan tudja, hogy Lizinek hívják?

Megkönnyebbülten jutott eszébe, hogy biztos Reingard tanárnő említette a neveket. A tanárnő mindig mindenre gondolt, és valószínűleg egy üzenetet hagyott a neveikkel a levelesládában.

Schicketanz néni sokatmondóan nevetett, de nem válaszolt Tinkának. Tinka magán érezte a pillantását, de igyekezett nem ránézni. Zavarában körbe-körbe tekingetett a szőnyeggel teli szobában.

Az egyik sarokban különféle nagyságú öreg faládák álltak. Egy polcon üvegpalackok sora-

koztak, egyik a másik után. Mindegyik csillogó folyadékkal vagy porral volt megtöltve és fel volt cédulázva.

– Porrá zúzott denevérfogtól kezdve a varangyos béka szárított bibircsókjáig mindenem van – magyarázta Schicketanz néni. A hangjából kicsengett, hogy nagyon elégedett a gyűjteményével.

Tinka lázasan végiggondolta, mi van akkor, ha az öreg hölgy őrült. Hogy minél előbb megszabaduljon innen, tollat és jegyzetfüzetet vett elő a hátizsákjából, és rekedt hangon ezt kérdezte:

– Milyen régi emléket szeretne elmesélni nekem? Az iskolában majd meg kell beszélnünk.

– Mi régi dolog, már elment, a jövő pedig messze leng. Csak a jelen számít – válaszolta az öreg hölgy rímekbe szedve.

Tinka tanácstalanul emelte fel a tekintetét.

Őrült, semmi kétség.

Schicketanz néni csípőre tett kézzel vizsgálta meg vendégét. Pillantása nem volt gonosz, de rabul ejtette Tinkát. A lány nem tudta elfordítani a tekintetét. Muszáj volt Schicketanz néni sugárzó kék szemébe néznie.

– Nem véletlenül vagy itt – mondta hirtelen

nyíltsággal az öreg hölgy. – Téged és a barátnődet idevarázsoltalak. – Ennél a mondatnál jobb kezének hosszú, keskeny ujjaival olyan mozdulatot tett, mintha finom port szórna a levegőbe.

Tinkának csak azon járt az esze, hogyan menekülhetne el innen.

– Jól jegyezd meg: amire szükséged van, az magától megtalál. Egyszerűen bele fogsz botlani. Jegyezd meg, ez fontos lesz, ha elmegyek.

Tinka azon igyekezett, hogy visszajöjjön a hangja. Végül minden erejét összeszedve csak ennyit kérdezett:

– Hova... hova tetszik elutazni?

Schicketanz néni figyelmen kívül hagyta a kérdést.

– Amit felfedezel, helyesen használd! Sose más kárára, és sose más hasznára. Az csak téged illet.

Tinka egy szót sem értett.

– És jól vigyázz Cosimóra. De naponta csak egy fél tálka vizes tejet adj neki, mert különben elhízik!

Valami felugrott Tinka ölébe.

De nem volt ott semmi.

Pontosan négy mancsot érzett a lábán. Sőt

még azt is látta, hogy a nadrágja benyomódik a mancsok helyén. Amikor ösztönösen megpróbálta a kezével elhessegetni, valami láthatatlan szőröset tapintott.

Kiabálva felugrott a helyéről.

A valami az öléből rikoltozva a földre potytyant.

Tinka ugyanolyan hangos rikoltással menekülni kezdett. Végigviharzott a csillogó kristályokkal teli előszobán, feltépte az ajtót, végigbotorkált az elvadult kerten a kapuig, ami magától kinyílt, majd becsukódott utána.

Az utcán aztán lihegve megállt.

Sehol senkit nem látott. Végül szélsebesen eliramodott az iskola felé.

A két legjobb

A bársonykalap csalánok közé esett. Lizi körülnézett, hátha talál valahol egy botot, amivel kihalászhatja. A kertben rengeteg fa állt, de Lizi egy letört ágat sem talált.

Az ajtónyitásra ijedten felkapta a fejét. Ezt az ajtót szinte felszakították. Lizi a bokor mögül figyelte, ahogy Tinka fejvesztve kereket oldott a kerten keresztül.

– Tipikus – mormogta maga elé Lizi megvetően. – Gyáván be van rezelve. Schicketanz néni biztos csak tüsszentett egyet, és ha ezt a giccsparádét valaki nem hordozza a tenyerén, rögtön maga alá csinál.

A ház ajtaja nyitva maradt. Nem történt semmi. Lizi csak egy mérges nyávogást hallott, ami-

lyent az öreg házimacskák adnak, akik nem tudják keresztülvinni az akaratukat.

Lizi kíváncsian nyújtogatta a fejét, hogy egy pillantást vessen a ház belsejébe. Most, hogy látta Tinka menekülését, már egy tervet forralt. Hazudni fog Reingard tanárnőnek a látogatásról. Hazudni akart. Lehazudni a csillagokat is az égről. Senki sem tudja majd bebizonyítani, hogy nem volt az öreg hölgynél.

– Tinka meg szépen tartja a száját, hiszen ennyi idő alatt úgysem tudott sokat beszélgetni Schicketanz nénivel – motyogta maga elé egészen halkan, saját maga megnyugtatására.

– Miért álldogálsz odakint, ahelyett hogy bejönnél? – hallatszott Schicketanz néni hangja a házból.

Biztosan azt hiszi, hogy Tinka még itt áll az ajtóban, gondolta Lizi.

– Rád gondoltam, Lizi!

– Mi? – rázta Lizi értetlenül a fejét. Biztosan félreértette. Apja mindig azt mondta, hogy túl nagy fantáziája van. Valószínűleg igaza volt.

– Van itt egy kis sütim számodra, Lizi!

Schicketanz néni feltűnt a nyitott ajtóban, és abba az irányba nézett, ahol Lizi rejtőzött a bokor mögött.

– Cöcöcö! – ingatta a fejét rosszallóan az öreg hölgy. – Azt hittem, bátrabb vagy.

Lizi harcolt magával. Természetesen be akarta bizonyítani ennek a furi Schicketanz néninek, hogy ő nagyon is bátor. De még minden porcikájában ott bujkált a félelem a mérgesen fújó kerítéstől. És Tinka sem egészen ok nélkül menekülhetett.

Mögötte valaki fenyegető hangot adott. Lizi ijedten megfordult, de senkit sem látott. Lassan kezdett a dolog számára is túl félelmetessé válni. Felemelkedett és egyenesen az ősz hajú hölgy vidám szemébe nézett.

– Ne félj Cosimótól – nyugtatta. – Míg azt teszed, amit én szeretnék, jól fog veled viselkedni.

Vidáman kacarászott egyet, mintha ez lenne az év vicce, majd bement a házba.

– Most már tényleg nem akarok tovább várni!

Lizinek nem volt más választása. Be *kellett* mennie hozzá. Vagy?

Az előszobában Lizi is rácsodálkozott a kristályok csillogására. Elámulva álldogált.

– Csak tovább, tovább – utasította Schicketanz néni.

Lizi nagy levegőt vett és belépett a nappali szobába. Piros, arannyal átszőtt ruhájában és

egyenes, hófehér hajával az öreg hölgy Lizit egy boszorkányra emlékeztette. A néni gonoszan rávillantotta szemét a lányra.

– Te nekem való vagy – nevetett.

Most vagy soha, gondolta Lizi. Feltétlenül tudnia kellett, mi folyik itt.

– Maga egy boszorkány? – bökte ki.

– Természetesen, mi mást gondoltál? – felelte Schicketanz néni komolyan.

A rettenthetetlen Lizinek ez már egy kicsit sok volt.

– Boszorkányok nincsenek!

– Akkor én nem létezem! – ettől a gondolattól Schicketanz néni ismét kacagni kezdett.

– A kerítés... csak valami trükk lehet.

– Csak egy trükk? – ismételte Schicketanz néni.

– Valamilyen tréfát űz velem!

– Igen, igen, a szórakozás mindig fontos!

Az öreg hölgy kezdett Lizi idegeire menni. Hogyan választotta ki őt Reingard tanárnő? Biztosan nem vette észre, hogy Schicketanz néni kicsit zizis.

A párna alól, amin a kristálygömb trónolt, Schicketanz néni két cédulát húzott elő. Átnyújtotta őket Lizinek, és ezt mondta:

– Vedd el, még szükségetek lehet rá.

Lizi anélkül, hogy tüzetesebben megvizsgálta volna őket, utánuk nyúlt.

– És jól jegyezd meg: Cosimo tartogat számodra valamit.

Az öreg hölgy hangja megváltozott. Olyan tónusban beszélt, mint Lizi nagymamája, amikor valamit a lelkére akar kötni.

– Aha... és ez mit jelent? – bökte ki Lizi nagy nehezen.

– Ha-ha – nevetett Schicketanz néni titokzatos arccal és megvonta a vállát. – Tudtam, hogy ti ketten vagytok a legjobb választás – tette hozzá.

– Mi *ketten*? – Lizzi egy csapásra újra olyan lett, mint előtte, és felháborodottan csípőre tette a kezét. – Ő és én nem tartozunk össze. Ki nem állhatom, még a szagát sem bírom elviselni... és... és egyáltalán.

Schicketanz néni nagyon jól szórakozott a dühkitörésen.

– Ti ketten vagytok a legjobbak.

– Lehet, hogy én igen, de a giccsparádé biztosan nem.

Lizi mindig, ha magánkívül volt, a kalapját szokta huzigálni. De a kalapja most kint volt a csalánok között.

– Na nézzenek oda! Cosimo kedvel téged! – mutatott az öreg hölgy az ujjával Lizi lába elé.

A lánynak tátva maradt a szája. A kalapja a levegőben lebegve közeledett felé, és pont előtte lepottyant a földre. Büszke dorombolás hallatszott és egy feszes, meleg valami dörgölőzött Lizi lábához.

Ez már neki is túl sok volt. Épp csak felemelte a kalapját, a fejébe húzta, majd menekülni kezdett. A lábai maguktól futottak. Amikor kiért az utcára, a tüdeje szinte égett, olyan nehezen vette a levegőt.

– És mit mondunk Reingard tanárnőnek?

Lizi felnézett, egyenesen Tinka arcába. Ez egyike volt azon kevés pillanatoknak, amikor Lizi nem tudott megszólalni. A kezében még mindig azokat a cédulákat szorongatta, amiket Schicketanz néni adott neki. Felemelte és megnézte őket. Teljes megdöbbenés volt a szemében. Némán odaadta a cédulát Tinkának, akinek szintén tátva maradt a szája.

Az egyik cédula Lizi vad, kapkodó kézírásával volt megírva, a másikon Tinka gyöngybetűi voltak olvashatók. A cédulákon saját szavaikkal, mintha tényleg ők írták volna, jegyzetek voltak a Schicketanz nénivel történt beszélgetésről.

A két lánynak az öreg hölgy állítólag arról mesélt, miként utazta be a fél világot. Izgalmas történetek barlangokról, ahol a víz fogva tartotta őt, aztán arról, hogyan vágott át a sivatagon, majd hogy miként találkozott a jetivel, a Himalája vad emberével.

– A hölgy aztán mindenre gondolt. Most már tudjuk, mit mondjunk Reingard tanárnőnek – közölte Tinka szárazon.

– De... de nem tehetünk úgy, mintha semmi sem történt volna – mondta Lizi hadonászó kezekkel.

– Akkor meséld el, mit éltél át! – vágta rá Tinka.

Lizi rágni kezdte a körmét. Tudta, hogy ez lehetetlen.

Szótlanul ballagtak vissza egymás mellett az iskolába.

Lizi, aki most már nem tartotta a tisztes távolságot, töprengett magában.

– Te mit gondolsz Schicketanz néniről? – bökte ki végül.

A kérdés teljesen normálisan hangzott, a hangjában nem volt sem megvetés, sem harag.

Tinka zavartan nevetett. Kivételesen nem jutottak eszébe a helyes szavak.

– A bátyám, Isti, menőnek vagy *coolnak* nevezné őt és tátva maradna a szája.

Lizi egyetértőn bólogatott.

– Minden olyan kísérteties abban a házban!

– Különben pedig Schicketanz néni bevallotta, hogy ő tényleg boszorkány – egészítette ki Lizi.

Ezután ismét hallgatásba burkolóztak.

A suliban Tinkát és Lizit elsőként szólították fel, hogy számoljanak be a látogatásukról Schicketanz néninél. Ők hiba nélkül felolvasták a jegyzeteket a céduláról.

Az egész osztály ámuldozott, de nem hittek el egy szót sem.

– Biztosan csak kitalálta az egészet! – kiáltotta Bence.

– Fantáziadús öreg hölgy. Micsoda történetek! – tette hozzá az elmondottakhoz Reingard tanárnő.

Ezen a pénteken a két lány teljesen összezavarodva ment haza. Természetesen egész délután az járt a fejükben, hogy mi történt a Kristály utca 77. szám alatt. Mindketten szerettek volna valakivel beszélni erről. De Lizinek csak Tinka maradt, aki elhinné, ami-

ket mond. És Tinka is csak Lizit hívhatta volna fel.

Lizi már szemrehányást tett magának, amiért többször is eszébe jutott, hogy beszélnie kellene Tinkával.

Tinka pedig már háromszor felemelte a kagylót, de le is tette, mielőtt a búgó hangot meghallotta volna.

Nem, Tinka nem fogja felhívni Lizit.

És Lizi inkább leharapta volna a nyelvét, mintsem Tinkával beszéljen.

Buta egy dolog.

Két ellenséges macska

Szombaton mindkét lány szokatlanul hallgatag volt. A szüleik csodálkoztak. Végül arra vezették vissza a dolgot, hogy Lizi és Tinka ellenzik szüleik házasságát.

Az igazi ok természetesen egészen más volt. De erről sem Lizi, sem Tinka nem mert beszélni.

Borisz, Lizi apja és Gréta, Tinka anyukája arra az elhatározásra jutottak, hogy nem befolyásolják tovább a lányokat, hanem hagyják, hogy menjen minden a maga útján. Vasárnapra meglepetést tartogattak, amitől mindketten nagyon sokat vártak.

A reggelinél Borisz bejelentette a gyerekeknek, hogy elviszi őket kirándulni.

Dávid rögtön fellelkesült, és mindenképpen azt az ősrégi vándorkalapot akarta felvenni a mondabeli zergetollal, amiről nagyapja mesélt neki.

Frank valami olyasmit mormogott, hogy „ebben semmi menő nincs", de ezt az apja elengedte a füle mellett. Végül Frank három CD-vel és egy diskmanhez való plusz akkummulátorral szerelte fel magát. Még véletlenül sem akart madárcsicsergést vagy bármi más természetes lármát hallani.

Lizi szinte hálás volt az invitálásért. Eddig egész idő alatt a szobájában járkált fel-alá, akár egy párduc, és csak Schicketanz nénire tudott gondolni, a macskakerítésre, a láthatatlan kandúrra és a jegyzetekre, amiket a saját kézírásával írtak.

Boszorkányok nincsenek. Lizi meg volt erről győződve.

Legalábbis múlt péntekig. Azóta viszont erősen kételkedett ebben az állításban. Csak boszorkánysággal lehet magyarázni, hogy a cédulán, amit Elenával kicserélt, újra Schicketanz néni neve jelent meg. Az öreg hölgy szándékosan

csalta Lizit és Tinkát a házába. De miért, mi célból? És ha nem léteznek boszorkányok, akkor mi a magyarázat azokra a titokzatos dolgokra, amiket a lányok átéltek?

Gréta a vasárnapi reggelinél izgatott volt és nyugtalan.

Meglepetést tartogatott Tivadar, Tinka és Isti számára. Kirándulni akart menni velük. Tinka hiába ostromolta kérdésekkel, Gréta nem volt hajlandó többet elárulni.

Anyja idegessége nem tetszett Tinkának, és a rozoga családi autóban egész úton az állát birizgálta egyik hajtincsével.

Az úti cél egy fehér, magas tetős ház volt, ami valószínűleg egy rakás szobát rejtett magában. A függöny nélküli ablakok piszkosak voltak. A ház lakatlannak tűnt.

– Megkérdezhetem, mit keresünk itt? – érdeklődött Isti.

– Kérdezni lehet – válaszolta anyja remegő ajkakkal, ami arra utalt, hogy nagyon ideges. – Szálljatok ki, és rögvest megtudjátok!

A fekete, lakkozott vasrudakból kialakított kertkapu nyitva állt. Egy keskeny, kavicsos út vezetett a bejárathoz, a házat pedig egy kővel bo-

rított úton lehetett körbejárni. Hátul egy tágas terasz volt, ami a kertre nézett, ahol ápolatlan fű, vad csipkebokor és egykor gondosan ápolt növényzet burjánzott. A teraszon meglepetés várt rájuk. Ha Tivadar nem állt volna mögötte és nem nyújtotta volna ki mindkét kezét, hogy feltartóztassa, Tinka azon nyomban sarkon fordult volna.

– Üdvözöllek benneteket! – köszöntötte őket sugárzó lelkesedéssel Borisz. Nem volt kevésbé izgatott, mint Tinka mamája. Az üdvözlő puszinál kicsit eltévedt a szájuk, és Borisz furcsamód Gréta orra mellé nyomott csókot.

Lizi is felugrott. Mindeddig egy kerti székben terpeszkedett, de most egy olyan macskára emlékeztetett, aki felpúposodik és fúj.

Borisz lendületesen kezet rázott Tivadarral. Beszélgettek, és Tinka számára úgy tűnt, hogy már többször találkoztak. Istinek is szívélyes üdvözletben volt része, de *cool* maradt, mint mindig.

Dávid kitárt karokkal Grétához szaladt, és magához szorította. Tinka mamája meghatottan térdelt le hozzá.

– Ugye te soha nem küldesz majd ágyba! Ad-

dig nézek tévét, ameddig akarok, és olyan dolgokat főzöl nekem, amiket szeretek.

Frank felállt és tetőtől talpig végigmérte Istit.

Isti a ház falának dőlve állta a vizsgálódó pillantást.

– Isten hozott benneteket új otthonunkban! – jelentette be Borisz magasba emelt kézzel. Valószínűleg a házra és a kertre akart ezzel utalni. – Mikor nézzük meg a házat, grillezés előtt vagy után?

– Éhes vagyok! – közölte Dávid. – Virslit akarok enni.

– Ha virslit akarsz, akkor kapsz is egyet – ígérte neki rögtön Gréta. Gyengéden ránevetett jövendőbeli férjére, de a szeme sarkából a két lányt figyelte, akik még mindig úgy álltak ott, mintha kővé váltak volna.

– Nem hoznátok ki a grillsütőt a házból? – kérte őket Borisz, hátha ettől megtörik a jég.

– Nem – mondta Lizi hűvösen.

Tinka nyelt egyet.

– Akkor... akkor majd mi kihozzuk – nevetett fel Lizi apja erőltetetten, és a nyitott teraszajtón keresztül bement a házba.

Dávid a majdnem két méter magas Tivadar előtt állt és elgondolkozva nézett fel rá.

– A nyakadból biztosan szép a kilátás – mondta neki.

– Kipróbálod? – Tivadar felvette a nyakába. Dávid ezután már csak lovacskának szólította, kíméletlenül csapkodta a fejét és a vállát, és rávette, hogy fel-alá száguldozzon vele a kertben.

Borisz és Gréta egy csillogó grillsütőt cipeltek ki a házból.

– Csinálhatom a tüzet? – kérdezte Isti.

– Hát igen, nálunk ez tulajdonképpen Frank dolga.

Isti megvonta a vállát, mintha mindegy lenne neki, hogy ezt a szórakozást elveszik tőle.

– Csinálhatjuk együtt – ajánlotta Frank nagyvonalúan új testvérének. Aztán ketten már hozták is a szeneszsákokat és elegyengették a széndarabokat a grillsütőben. Vihogások és csipkelődő megjegyzések közepette próbáltak parazsat csinálni. A láng, amit a gyújtósok segítségével szítottak, egészen a tetőig felért.

Tinka a kertben lődörgött és minden rózsát tüzetesen megvizsgált. Lizi elvette Frank diskmanjét és olyan zenét hallgatott, amit normál körülmények között visszataszítónak talált. A lényeg az volt, hogy ne kelljen Tinkával beszél-

getnie. Elkülönülve ücsörgött a fűben és mindenkinek hátat fordított.

– Össze fognak barátkozni – szólt oda Borisz Grétának.

Dávid és Tivadar remekül megértették egymást. A kicsi már testvérének nevezte a nagyot, és hangosan újságolta:

– Igazi óriási bátyám van! Szörnyen erős bátyám. Mindenkit elnáspángol, akit csak akarok.

Frank és Isti keze koromfekete volt, és úgy bűzlöttek, mintha füstfelhőben töltötték volna az éjszakát. De ez cseppet sem zavarta őket, boldogan játszották a grillmestert. Sikerült nekik az összes virslit és húsdarabot odaégetni. Az égett foltok felfedezése újabb és újabb röhögőgörcsöt idézett elő náluk.

Tinka és Lizi úgy osontak oda a grillhez, mint két ellenséges macska. Míg az egyik távol volt, a másik odasompolygott az ételhez és telepakolta a papírtányérját.

Tinka fintorgott, hogy Lizi húst evett. Lizi csak zöldségzabálónak nevezte Tinkát, mivel az szinte csak salátát, grillezett répát és fóliában sütött krumplit volt hajlandó fogyasztani.

Borisz újra és újra vizsgálódó pillantásokat küldött lánya felé. Nagyon fontos volt neki, ho-

gyan alakulnak a dolgok. Lizi még egyszer sem panaszkodott az odaégetett hús miatt, ami azt jelentette, hogy egészen máshol járt az esze. Borisz el tudta képzelni, hogy hol.

Végül mindenki degeszre tömte magát. Frank és Isti elégedetten simogatták a piszkos póló alatt kirajzolódó kis pocakjukat és böfögőversenyt rendeztek.

A szülők magukba fojtották a szemrehányó pillantásokat és az „ezt ne csináld"-féle megjegyzéseket, nehogy megzavarják a békés henyélést.

– És most nézzük meg a házat! – hívta őket Borisz hangos jókedvvel. Kinyitotta a teraszról a házba vezető üvegajtót, és úgy invitálta be őket, akár egy portás.

– Tessék befáradni a nappaliba!

A jövőbeli nagy család tagjai felemelkedtek a helyükről és beléptek új otthonukba. Borisz és Gréta már jártak itt. Lizi már akkor ódzkodott a ház megnézésétől, amikor délben megérkeztek, Frank pedig, mint mindig, semmi menőt nem talált ebben a tevékenységben. Csak Dávid száguldott végig minden szobán.

– Ez lesz az enyém! – kurjantotta, amikor meglátta a tágas nappalit a nyitott kandallóval.

Gréta nevetett, Borisz pedig beleegyezően bólintott:

– De nem az egész lesz a tied, Dávid. Te is itt leszel, mint mindnyájan. Ez ugyanis a nappali.

Frankot csak az érdekelte, van-e csatlakozó a kábeltévéhez és a külföldi csatornákhoz. Mivel Isti is ugyanazokat a dolgokat találta menőnek, mint ő, mindenben egyetértettek egymással.

A nagy egyetértéshez hozzájárult az is, hogy Isti egyetlen szenvedélyét, a gitározást Frank is szívesen művelte.

Lizi ökölbe szorított kezét kantáros nadrágjának zsebeibe rejtette, és dacosan csücsörítette ajkait.

Tinka karba tett kézzel járkált körbe, és mindent erőltetett egykedvűséggel vizsgált meg. Csak semmi lelkesedés! Titokban viszont egész jónak találta a házat.

A földszintet a nappalin kívül egy konyha, egy szülői hálószoba, és három másik szoba foglalta el, ezekben Borisz orvosi rendelőt akart berendezni.

– És az emelet: *Only for kids!* – Borisz roppant büszke volt a *cool* angol kifejezésre, melyet a „Csak gyerekeknek!" mondat helyett használt.

Sajnos mindenkitől csak lesajnáló pillantásokat kapott érte.

Dávid már trappolt is fel a falépcsőn.

– Ez lesz az enyém! – hallották a kurjantását a többiek.

Isti vészjósló pillantást vetett Frankra:

– És ha a tökmag lestoppolja magának a legnagyobb szobát? – kérdezte aggódva. Ezek a szavak még Frankot is életre keltették, aki normális körülmények között egy lajhár sebességével mozgott.

Miután a fiúk is felviharzottak, csak Tivadar és a lányok maradtak lent. Tinka mamája aggódva nézte a lányát, akinek láthatóan nem volt szándékában felmenni. Fentről Dávid üvöltése hallatszott: Frank azt a szobát akarta magának, amit Dávid már kiválasztott. Borisz felment, hogy megnyugtassa a kedélyeket, és hogy békét teremtsen a veszekedő fiúk között.

– Na, menj te is – noszogatta Tinkát az anyja.

Tinka elindult felfelé, hogy kedvére tegyen. Nagy fáradságába került, hogy a totális érdektelenség látszatát fenntartsa.

A felső emeleten a lépcső végénél egy sokszögű terem volt, amiből öt ajtó nyílt. Tinka gon-

dolkozott: öt szoba, tehát mindenkinek lesz egy szobája.

Jobbról nagy lárma hallatszott. Isti jött ki az egyik ajtón.

– Egy rádió van beépítve a vécépapírtartóba – jelentette ki vigyorogva.

Egy félig nyitott ajtón keresztül Tinka egy fehér csempével borított fürdőszobát látott, ahova két mosdó volt beépítve.

Aztán veszélyt szimatolt. Dávid elálló fülű kócos feje bújt elő az egyik szobából, ami a fürdő mellett volt.

– Pukkanó golyók! – kiáltotta.

Frank időközben ráhagyta a dolgot, és kiválasztotta magának a következő szobát. Mivel nem akarta, hogy bárki elfoglalja a tulajdonát, szétvetett lábakkal és kezekkel állt az ajtóban.

Átellenben Isti állt egy ajtóban, ugyanezt a hódító pózt vette fel, és ugyancsak vigyorgott.

Tinka mögött most már Lizi is feltűnt az emeleten. Mindketten annak az egy szobának az ajtaját figyelték, amelyik még szabad volt. Mindketten abban reménykedtek, hogy az ajtó mögött még egy folyosó van, amiből két másik szoba nyílik.

Elsőként Lizi mozdult meg. Az ajtóhoz lépett és a cipője hegyével belökte.

Világosság töltötte be az előszobát.

– Gratulálok! Csak a ti szobátoknak van erkélye! Biztos szeretni fogjátok – mondta Borisz, de hangja gyengén és kételkedően hangzott.

– Inkább az állatkertben kuporgok bűzlő állatokkal, mint hogy ezzel lakjak! – sziszegte Lizi.

– Sok szerencsét hozzá! – kívánta neki Tinka. – Biztosan szívesen felvesznek majd a bűzlő állatok közé.

Lizi a fogát csikorgatta, mintha ketté akarná harapni.

Gréta utánuk jött, gyorsan a lányok közé állt és a lánya vállára tette a kezét.

– Ez egy hatalmas szoba. Majdnem akkora, mint a nappali.

– Akkor lakjon ott Isti és Frank – nyögte be Tinka.

A fiúk egyszerre mutattak a homlokukra, mintha Tinka hülye lenne.

– Aki elsőként jön, azé a szoba! – magyarázta bölcsen Isti. – Rögtön le kellett volna csapnotok rá, de mi gyorsabbak voltunk.

– Pontosan – kurjantotta Dávid, és ugyanolyan pózba helyezkedett, mint a nagyobb fiúk.

– Tartsd a szád! – förmedt rá Tinka.

Dávid tágra nyitotta a szemét, nyelt egyet, és a meglepetéstől azon nyomban hatalmas hangerővel bőgni kezdett.

– Tinka, mit jelentsen ez? – szidta le szemrehányóan az anyja.

– Kaptok egy... szobaelválasztó falat – ígérte Borisz. – Egy magas polcot a szoba közepére.

– Felejtsd el! – mondta Lizi, sarkon fordult és lement. Olyan hangosan trappolt a lépcsőn, amennyire csak bírt. Egy csorda elefánt nem csinálhatott volna nagyobb lármát.

Isti megvonta a vállát, és csak ennyit mondott:

– Lányok...!

Frank vigyorgott és beleegyezően bólintott.

– Lányok...! – csatlakozott Dávid okoskodva, és mindentudóan bólintott.

– Mondjátok, fiúk, miért nem költöztök inkább a nagyobb szobába? – ajánlotta Borisz.

Frank és Isti fagyos pillantást vetettek rá.

– És ha Tinka megkapja Dávid szobáját, Lizi pedig Dáviddal osztozik a nagy szobán? – kérdezte Gréta jövendő férjét.

Lentről Lizi hangját hallották, olyan élesen és felháborodottan, mint soha azelőtt.

– Soha! Soha, de soha!

Látogatók a 77-es szám alatt

Két hét telt el azóta.
Lizi és Tinka ebben a két hétben egyetlen szót sem váltottak egymással. Lizi még Tinka idegesítését is abbahagyta, úgy tett, mintha a másik levegő lenne.

Ennek csak Reingard tanárnő örült. Az iskolában a két lány padja felől nem jött egy sustorgó, pletykáló vagy civakodó hang sem.

Reingard tanárnő szerint Lizi és Tinka annyira különbözőek, mint a nappal és az éjszaka. Szerencsére nem tudják, mennyire jó csapat lehetnének együtt, gondolta. Képtelenség lenne fegyelmezni, ha ezek ketten barátságot kötnének.

Suli után sem Tinka, sem Lizi nem ment egyenesen haza. Mindketten a Kristály utca felé kó-

száltak, hogy egy-egy pillantást vessenek a 77-es számra.

Természetesen nem együtt mentek. Ha az egyik meglátta a másikat, rögtön lemaradt, vagy néhány percig türelmetlenül várakozott egy kapualjban vagy egy bódé mögött.

A lányok úgy tettek, mintha többet tudnának Schicketanz néni házáról, mint a másik. Mindketten úgy tettek, mintha valami újat fedeztek volna fel, de ez persze nem volt igaz.

Pénteken Lizit leküldte a nagymamája lisztet venni. Lizi kihasználta az alkalmat és egy kis kitérőt tett a Kristály utca felé. Ahogy befordult az utcába, két embert látott a 77-es szám előtt álldogálni: egy vörös arcú fiatalembert és egy hanyagul feltűzött hajú nőt.

Egy belső hang arra intette Lizit, hogy ne menjen tovább. Állva maradt a saroknál, de nem tévesztette szem elől a két embert.

– Emma néni, jöttünk meglátogatni! Nóra unokahúga és Guszti unokaöccse van itt! – kiabálta a férfi.

A nő megigazgatta a haját. Rózsaszín pólót és fekete, szűk nadrágot viselt. Cipőjének magas sarka mintha nehézségeket okozott volna neki, a járásban ezért egy kissé dülöngélt.

Gusztáv mérgesen belerúgott a kertkapuba.

Lizi szeme tágra nyílt. Nem csalódott. A kerítés egyik léce visszarúgott és sípcsonton találta Gusztávot. A férfi arca eltorzult a fájdalomtól, fájós lábát fogva fél lábon ugrált a járdán.

– Emma néni, hagyd már ezt abba! – kiáltotta Nóra türelmetlenül. – Nem maradhatsz egyedül ebben a házban!

Semmi válasz. Schicketanz néni vagy nem hallotta, vagy nem akarta hallani őket.

– Mi megvédünk téged! – kiáltotta Gusztáv, akinél a fájdalom mintha alábbhagyott volna. – Ha nem beszélsz velünk, gondnokság alá helyeztetünk és bedugunk egy otthonba!

Nóra teljes erejéből rálépett Gusztáv lábára. A férfi teste meggörnyedt a fájdalomtól, és csak ennyit motyogott:

– Miért?

– Ezt nem szabad megtudnia! – sziszegte Nóra dühösen.

Lizi tudta, mit jelent az, ha valakit gondnokság alá helyeznek: dilisnek nyilvánítják, aki nem tud önmagáról gondoskodni. Hát, Schicketanz néni nem tűnt éppen normálisnak, de az biztos, hogy az őrülttől messze volt. Végiggondolta, nem kellene-e beszélnie ezzel a két emberrel és

mesélni nekik a két héttel ezelőtti látogatásról. De mivel sem Gusztáv, sem Nóra nem volt neki szimpatikus, inkább hagyta az egészet.

Néhány nappal később Tinka találkozott velük. Látta, ahogy Gusztáv egy csomagot dob át a kerítésen, és így kiált:

– Sütit hoztunk magunkkal, Emma néni. Szereti a sütit, ugye?

Semmi válasz nem jött.

– Hallgass ide Emma néni! Van itt valami az ügyvédtől, amit meg akarunk mutatni. Nagyon fontos lenne neked! Csak nem akarsz itt lakni egyedül örökké? Szeretnénk segíteni neked!

Tinka jó érzékkel meg tudta állapítani, hogy valami őszinte vagy sem. Gusztáv egyáltalán nem tűnt őszintének. Nem gondolta komolyan, hogy segíteni akar. Tinka örült magában, amiért Schicketanz néni nem válaszolt.

A férfi és a nő autója ott állt a közelében. Amikor a két ember az autóhoz jött, lehajolt, mintha a cipőfűzőjét kötné be.

– A gondnokság alá helyezés nem egy egyszerű dolog. Vizsgálatok szükségesek hozzá, a nagynénink pedig egyetlen orvost nem enged a közelébe. Jusson eszedbe, mi történt, amikor be akartunk hozzá menni.

– Na és? A kertkapuba áramot vezettetett és kaptunk egy áramütést. Bízzuk a rendőrségre, hogy kihozza Emma nénit a házból. Biztosan sikerülni fog, hogy dilissé nyilvánítsák. És mivel mi vagyunk az egyetlen rokonai, fix, hogy mi kapjuk meg a gondoskodás jogát, és vele együtt a házat és a kertet is. Emma néni pedig szépen bemegy egy otthonba és ott is marad – mondta Gusztáv elégedetten dörzsölgetve a kezét.

Nóra szeme felragyogott.

– Ha megkapjuk a házat és a kertet, elég pénzünk lesz ahhoz, hogy visszafizessük az adósságainkat.

– Pontosan. A környékbeli házak ára az utóbbi időben sokat emelkedett.

– Munkára fel! – intett Gusztáv a kezével.

Tinka felállt és továbbment. Ellenállt a késztetésnek, és nem nézett hátra. A két ember viszszataszító volt. Szerette volna figyelmeztetni Schicketanz nénit, és elmesélni, mit forralnak ellene. De hogyan?

Hisz ez egészen egyszerű! Csak odaáll a kertkapu elé, és egy barátságos gondolatot küld, ahogyan ez a táblára van írva. Biztosan működik, akárcsak először.

Aztán Tinka kételkedni kezdett. És ha Schi-

cketanz néni mégis veszélyes? És ha tényleg nem normális? Nincs ki mind a négy kereke? Tinkának eszébe jutottak a könyvek, amiket mostanában olvasott. Az egyik egy nyaralókempingben játszódott, ahol első ránézésre minden normálisnak tűnt. A valóságban a kemping vezetője teljesen be volt csavarodva. Lányokat és fiúkat csalt magához, egy barlangban tartotta őket, ahol mindegyik az életét vesztette. Nyom nem maradt utánuk, és senki nem vette észre, mi történt velük.

Tinka számára Schicketanz néni nem tűnt rémesen furcsának vagy veszélyesnek. Inkább a kert és a ház látszott annak.

Kicsit erőt vett magán, és megpróbált a kapu előtt állva valami kedveset gondolni Schicketanz néniről. Virágokat képzelt maga elé, és várt.

A kapu zárva maradt.

Tinka most még erősebben gondolt a gyönyörű virágokra.

De hiába.

Végül a kilincsre tette a kezét, hogy kinyissa a kertkaput.

– Aúúú! – ugrott vissza ijedten. A kilincs égetően forró volt.

Tinka szuszogva állt és pirosodó bőrét figyel-

te. A csípő érzés alábbhagyott, de a piros folt megmaradt.

Tinkának megerősödött a gyanúja, hogy a kerttel és a házzal valami nincs rendben. Gyors léptekkel elindult hazafelé, de közben mindig újra visszanézett a házra.

Úgy tűnt, mintha a 77-es szám alatt állva maradt volna az idő.

Levél az ügyvédtől

Az új ház megvétele miatt Tinka anyukája minden megtakarított pénzét szabaddá tette. Most a spórolás volt a jelszó a családban! Ezért kellett minél előbb kiköltözniük a lakásból. A bérlet pénzbe került, márpedig a pénz az új házra kellett.

Boriszt, Lizi papáját is sürgette az idő. A házat, ahol egy ideje a gyerekekkel laktak, jó áron el tudta adni. A vevő egyetlen feltétele az volt, hogy három héten belül költözzenek ki.

Mindkét családban kitört a pánik. Az új házban számtalan teendő akadt a pincétől a padlásig. Rengeteg apró javítanivaló volt, és a szobá-

kat is újra kellett tapétázni. Gréta még a szőnyegeket is ki akarta tisztíttatni és ablakmosást tervezett.

Minden családtag kapott valamilyen munkát.

– Bentlakásos iskolába akarok menni! – ismételte Lizi dacosan, de apja oda sem figyelt rá.

Hogy elkerülje a lányok veszekedését, Borisz egészen más feladatokat osztott rájuk. Lizinek a konyhát és a hálószobát kellett új színnel kifesteni. Lizi lendületesen tette a dolgát, három festékesbödönt felborított, a padlószőnyegen egy festékfoltot hagyott és mindemellett rövidzárlatot csinált, melynek következtében a ház szinte összes villanykörtéje kiégett. Ezután felmentették a munka alól.

Tinka minden alkalommal pokoli kínokat állt ki, amikor anyjával a házhoz kocsikáztak.

Utálta. Nem akart ideköltözni. Ott akart maradni a saját szobájában, a kis erkéllyel. Az új szobának is van erkélye, de azt meg kell osztania majd Lizivel. Nem volt más lehetősége. Tinkának az volt a feladata, hogy rendbe tegye a kertet, amit már rég nem ápoltak. Gyomlálni kellett, virágot ültetni és füvet nyírni. Tinka ezt a tevékenységet nagyjából elviselhetőnek találta. Főleg, hogy nem sok munkája volt: majd min-

dennap úgy esett az eső, mintha dézsából öntötték volna.

A lányoknak az együttlakáson túl volt még egy hatalmas problémájuk. Ezt a problémát fiútestvéreknek hívják. Frank és Isti remekül megértették egymást, és nem hagytak ki egyetlen lehetőséget sem, hogy lecsapjanak valamelyik lányra, vagy buta megjegyzéseket tegyenek rájuk. Sőt, még Tivadar is megtanította Dávidot arra, hogyan kergetheti nővéreit a leghatásosabban az őrületbe. Dávid kitűnő tanítvány volt.

Két nappal a beköltözés előtt azonban olyan dolog történt, ami mindent megváltoztatott. Amikor Tinka és Lizi hazaértek az iskolából, már várták őket. Lizit az apja, Tinkát pedig az anyukája.

– Valami baj van, amiről nem meséltél? – kérdezte Tinka mamája aggódva.

Tinka kezébe vette az egyik hajtincsét és elkezdte birizgálni vele az állát. Rögtön eszébe jutott Schicketanz néni, de ott tudomása szerint semmilyen bajba nem keveredett. Vagy mégis?

A beálló szünet Tinka anyjának már túl sok volt.

– Mit hallgatsz el előlem?

Ó, nem, egy anya bizalmát nem szabad elvesz-

teni! Szörnyű, mert ha így történik, ez általában hosszú és nagyon intenzív kihallgatással jár.

– Ne...em – hebegte Tinka – Tényleg nincs! Miért?

Anyja egy terebélyes borítékot lengetett meg a szeme előtt.

– Ez ma érkezett. Ajánlott levél. Egy ügyvédtől, bizonyos dr. Hütertől.

Tinka nyelt egyet. Az ügyvéd szóhoz gondolatban mindig valaminek az elhallgatását és magas pénzösszeg kifizetését társította.

– És mm...mi áll benne?

– Nem bontottam ki, mert neked címezték – mondta az anyja és átnyújtotta Tinkának a levelet. A terebélyes levél sima fehér borítékba volt zárva. Gréta átnyújtotta neki a kést, amivel Tinka kibontotta a borítékot. Nedvesek voltak az ujjai, ahogy kivette az előkelő levélpapírt, és olvasni kezdte.

Tisztelt Tinka Schnabel kisasszony!
Emma Schicketanz asszony ügyvédileg megbízott, hogy adjak önnek át valamit. Kérem, fáradjon be érte az irodámba!

Tinka leeresztette a levelet. Oda akarta adni az

anyjának, de ő már nem állt előtte, hanem Tinka mellé lépve a válla fölött vele együtt olvasta az írást.

– Ki az a Schicketanz asszony? – kérdezte rögtön.

– Hosszú történet – válaszolta halkan Tinka. Nem úgy tűnt, mintha Schicketanz néni mérges lett volna rá. De mit akarhat adni Tinkának és miért egy ügyvéd által?

Csöngött a telefon, Gréta felemelte a kagylót. Borisz volt, aki egy ügyvéd leveléről számolt be, amit Lizi kapott.

– Az van benne, hogy egy bizonyos Schicketanz asszony megbízta őt, hogy átadjon valamit Lizinek?

– Honnan tudod? – kérdezte Borisz csodálkozva.

– Tinka ugyanilyen levelet kapott.

Borisz magára vállalta, hogy felhívja az ügyvédet. Mindenképpen többet akart tudni az ügyről, de telefonon nem adtak felvilágosítást. A két lánynak személyesen kell megjelennie az irodában, és feltétlenül magukkal kell vinniük az összes igazolványukat is.

Gréta ragaszkodott hozzá, hogy Tinka a különleges alkalmakra félretett szoknyát és világos-

kék blúzt vegye fel. Mivel nagyon izgatott volt, Tinka nem tudta lebeszélni erről.

Az ügyvéd irodája egy régi, sötétszürkére vakolt házban volt, a ház ablakai fölött ciráda díszelgett. Az iroda a második emeleten volt. Bent öreg papír, tinta és enyvszag terjengett. Az icipici várószobában épphogy elfért egy elsárgult újságokkal teli asztal és négy szék.

Borisz csodálkozva elhúzta a száját, amikor meglátta, hogy az újságon több mint negyven évvel ezelőtti dátum szerepel.

A nagy, sötétbarna faajtó kinyílt. Egy kerek arcú, szarukeretes szemüvegű férfi nézett be a várószobába.

– Schnabel és Meierbeer kisasszonyok?

Mivel a lányokat még sosem szólították így, nem is válaszoltak.

– Igen, igen, ők a lányaink. Mi vagyunk a szülők – sietett segítségükre Borisz.

– Kérem, fáradjanak be! – Az ajtó becsukódott mögöttük. Az ügyvéd egy sötét öltönyös, duci ember volt. Kevés haját középen választotta el, kétoldalt pedig frizurába rendezte, emiatt a hajszálak a jobb és bal oldalon egy-egy hullámot képeztek, és minden lépésnél le-föl mozogtak.

– Kérem, foglaljanak helyet! – mutatott az író-

asztal előtti két székre. A szülők lenyomták a székre gyermekeiket, ők maguk pedig megálltak a székek mögött.

– Dr. Hüter vagyok. Szeretném megnézni az igazolványaikat – nézett a lányokra várakozóan.

Ők kapkodva megkeresték a táskájukban a diákigazolványukat, és átnyújtották az ügyvédnek. Az elolvasta a neveket és elégedetten bólintott.

– Ugye mindketten ismerik Schicketanz asszonyt?

Tinka és Lizi bólintottak. Az ügyvédhez vezető úton elmesélték szüleiknek, hogyan ismerték meg az öreg hölgyet.

– Schicketanz asszony hosszabb időre elutazott – folytatta dr. Hüter.

Tehát ezért volt csend a házban.

– Elutazása előtt megkért, hogy adjam át önöknek ezt a levelet.

Megfordult, hogy egy élénkbordó borítékot vegyen elő a régimódi, vastag falú trezorból. Olyan óvatosan adta át a lányoknak, mintha üvegből lenne.

Sem Tinka, sem Lizi nem nyúlt utána.

– Ez az önöké – mondta az ügyvéd kicsit türelmetlen hangon.

Tinka engedelmesen nyúlt a borítékért.

– Hé! Ez *mindkettőnkké!* – tiltakozott Lizi.

– Lányok! – szólt rájuk Borisz, és bocsánatkérő pillantást vetett az ügyvédre.

– Szeretnéd kinyitni? – ajánlotta fel Tinka Lizinek.

– Még jó! – felelte Lizi, bedugta az ujját a boríték nyílásán és már tépte is fel. Egy duplán összehajtott papír csúszott ki belőle. Kinyitotta és rögtön olvasni kezdte.

– *Mindkettőnknek* szól!

Lizi fújtatva az asztalra tette a levelet, kettőjük közé. Fölé hajoltak és olvasni kezdtek. A fejük majdnem összeért, ezért a szülők nem látták, mi van a levélben. Csak olyan csodálkozó szavakat hallottak, mint „He?", ... „Mit jelentsen ez?"... „Hogyhogy?"... „Ez nem lehet igaz".

A lányok szinte egyszerre néztek fel az olvasásból, és tanácstalan pillantást vetettek az ügyvédre. Végre Gréta és Borisz is elolvashatták, mi áll a levélben. Rögtön furcsállni kezdték, hogy némelyik mondatból szavak hiányoztak, és helyettük csak egy fekete vonal látható.

Lányaik számára nem léteztek ezek a kihagyások. Ők mindent el tudtak olvasni, ami a levélben állt:

Kedves Tinka és Lizi!

Rögtön tudtam, hogy mindketten nagyszerű lányok vagytok, és ti vagytok az igaziak. Ezért döntöttem úgy, hogy elhozlak benneteket magamhoz. Mostantól kezdve semmin se csodálkozzatok! Tudjátok, hogyan juthattok be a házamba. Kérlek, hozzátok el onnan a Folfónia kulcsot, és adjátok oda dr. Nüternek. Ő majd minden mást elmagyaráz nektek. Teljesen rátok bízom magam.

Szeretettel:
Emma Schicketanz

– Tudna nekünk többet mondani? Mit jelent ez a levél? – tudakolta Tinka anyukája.

Az ügyvéd összeillesztette ujjai hegyét, és szarukeretes szemüvege mögül a jelenlévőkre nézett.

– Úgy hatalmaztak fel, hogy csak akkor mondatok többet, ha megkapom a kulcsot.

– De a lányaink nem mehetnek be csak úgy ennek Tanziger asszonynak a házába! – vetette fel Borisz.

– Schicketanz! Schicketanz asszonynak hívják! – javította ki az ügyvéd.

– Hogyan tudnak bemenni a házba kulcs *nélkül*? – kérdezte Gréta csodálkozva.

Az ügyvéd kuncogott magában egy kicsit, és úgy tűnt, jól szórakozik.

– Ügyfelem mindent elmagyarázott a lányoknak. A többi az ő dolguk – kacsintott bátorítóan Tinkára és Lizire. Ezután felemelkedett, jelezve, hogy elintézettnek tekinti az ügyet.

– Legkésőbb három nap múlva várom önöket a kulccsal. Vigyázzanak arra, hogy a kulcs ne kerüljön illetéktelen kezekbe. Aki a kulcsot idehozza, az...

Itt hirtelen abbahagyta a beszédet és a szája elé kapta a kezét, mint aki máris túl sokat elárult.

Amikor ismét az utcán voltak, a szülők behatóan vizsgálták lányaikat.

– Lehetséges, hogy nem mondtatok el nekünk mindent? – kérdezte Gréta finoman.

– Schicketanz néni egy... bogaras öreg hölgy – válaszolta Tinka.

Lizi egyetértően bólintott.

– És mit fogtok csinálni? – tudakolta Borisz.

Tinka határozatlanul lépkedett egyik lábáról a másikra. Sohasem tenné be a lábát egyedül abba

a házba. Lizinek is hasonló gondolatai támadtak. Hiszen Schicketanz néni elmondta, hogy ő egy boszorkány. Lehet, hogy a ház varázslat alatt áll. Lizi semmitől sem félt, amit az ellenőrzése alatt tudott tartani. Ez a ház és ez a kert azonban nem tűnt olyannak, mint amit ellenőrizni lehet. Olyan dolgok történnek ott...

– Oda megyünk és elintézzük – hallotta Lizi a saját hangját.

Valahogy kicsúszott a száján. Ez olyankor szokott megesni vele, ha bizonytalan volt. Mások, mint például Tinka, ezt a tulajdonságát vakmerőségnek gondolták.

– Mi ketten? – kérdezte hitetlenkedve Tinka.

– Igen, mi! – vágta rá Lizi. Úgy érezte, hogy Tinka most kivételesen valamiben a segítségére lehet. Lizinek semmi kedve sem volt egyedül odamenni.

Borisz arcán felragyogott a napfény. A lánya valamit együtt fog csinálni jövőbeli nővérével. Ez már a kibékülés jele.

Gréta sem eresztette el a füle mellett a „MI" szócskát. Hogy ne zavarja meg ezt a rövidke békességet, megfontoltan nyelt egyet. Csak nem olyan veszélyes egy öreg hölgy háza...

– Mikor mentek és intézitek el a dolgot? – Bo-

risz óvatosan beszélt, mintha attól félne, hogy valamit elronthat.

Tinka, aki nem akart alulmaradni bátorságban, így válaszolt:

– Legjobb lesz... ha most mindjárt indulunk. Ki tudtok tenni a Kristály utca 77-es számnál?

Lizi oldalról egy csodálkozó pillantást vetett rá. Tehát Tinka benne van a dologban.

Lizinek most eszébe jutott a macskakerítés.

– De rögtön tovább kell majd hajtanotok. Ezt mi egyedül akarjuk elintézni. Világos?

– Világos... igen, igen!

A hirtelen kibékülés feletti örömében Borisz mindenre képes volt. Mivel Grétának sürgősen az új házhoz kellett mennie, hogy felügyelje Frankot és Istit a felújításban, Borisz vitte el a lányokat a Kristály utcába.

Amikor megálltak a 77-es szám előtt, Borisz felfigyelt a furcsa kerítésre.

– A kerítés deszkái olyan... macskaformájúak – mormogta.

– Szerintem tévedsz! – vágta rá Lizi gyorsan. Búcsúzásképpen megcirógatta apja fejét és kiszállt. Tinka követte.

A kertkapu előtt Lizinek fontos mondanivalója volt:

– Nehogy azt hidd, hogy most már békesség van, boldogság és minden fenékig tejföl. Világos?

Tinka kegyes mosollyal gyengéden csak enynyit mondott:

– Ide figyelj! Ez most egy érdekszövetség és nem barátság.

– Érdekszövetség? – ismételte Lizi, mintha még sosem hallotta volna ezt a szót.

– Igen, mint amikor a kis halak a cápa bőrére tapadnak. Mivel letisztogatják a cápát, az nem eszi meg őket.

– Aha! – Lizi gyorsan átgondolta, mit akart mondani Tinka a „kis halakkal". Aztán még valami okosat hozzá akart tenni:

– Elintézzük, mert... mert... – Lizi nem tudta bevallani az igazságot. Piszok kíváncsi volt arra, hogy miért őket bízta meg az öreg hölgy ezzel a különös feladattal.

– Naná, hogy elintézzük! – mondta Tinka erőltetett hanyagsággal. Ismét megfogta egy tincsét és elkezdte birizgálni vele az állát.

– Hagyd ezt abba, idegesít! – förmedt rá Lizi. Tinka ezután a háta mögött kifigurázta, és még jobban birizgálta az állát. Nagyon megnyugtatta, hogy Lizi is idegesen igazgatja a kalapját.

Amikor a lányok egészen közel léptek a kertkapuhoz, az hívogatóan kinyílt előttük, és mielőtt még izgatottabbak lettek volna, már a kertben találták magukat.

A Folfónia kulcs

Sem Tinka, sem Lizi nem vették észre a sötétkék teherautóban ülő két embert. Az autó a másik oldalon állt, ferdén beparkolva, a házzal szemben.

– Ébredj fel, te mormota! – nyomta Nóra könyökét az alvó Gusztáv bordái közé. Gusztáv álomkórosan kiegyenesedett és beletelt egy kis időbe, mire magához tért. Hol van? Miért is alszik görnyedten és összetörve egy öreg, cigiszagtól bűzlő autó kényelmetlen ülésén?

– Épp most ment be két lány – tájékoztatta Nóra.

– Az nem lehet! – dünnyögte Gusztáv, és akkorát ásított, mint egy víziló.

– Márpedig így van! – torkollta le Nóra. – Ezek ketten ismerték a trükköt, hogyan lehet kinyitni a kertajtót.

– Én is ismerem a trükköt – dörmögte Gusztáv fenyegetően, és magasba emelte a mellette lévő nehéz harapófogót.

Nóra és ő elhatározták, hogy erőszakkal fognak behatolni a telekre. Emma nénit ki kell rakni a házból. Azért kellett nekik a ház, hogy eladhassák. Gusztáv sok pénzt veszített kártyán, Nóra pedig vásárlásmániás volt. Emma néni volt az utolsó reményük. Mivel az öreg hölgy magától nem hátrál meg, kénytelenek lesznek kényszeríteni.

– Fogadok, hogy Emma néni ezt a két lányt bízta meg, hogy tejet, kenyeret meg ilyesmiket vásároljanak neki – töprengett Nóra. Mindkét kezével a kormányra támaszkodott és nem vesztette szem elől a kertkaput. Talán van még egy lehetőség arra, hogy a néni és vele együtt a pénz, a ház és a kert közelébe jussanak.

Lizi és Tinka szorosan egymás mellett lépkedtek. Válluk egymáshoz ért, de ez most egyáltalán nem zavarta őket. Tinka behúzta a nyakát, Lizi pedig olyan pöffeszkedő lépésekkel haladt előre, mint egy madár, ami meg akarja ijeszteni az ellenséget.

A lányok tekintete folyamatosan körbejárt.

Van ott valaki? Figyeli őket valaki? Leselkedik rájuk veszély?

Egyre beljebb hatoltak a kertbe.

Cipőjük alatt csikorgott a kavics. Ha egy levél megrezzent, rögtön odakapták a fejüket.

A kert most teljesen normálisnak tűnt. Nem éreztek bámuló pillantásokat a hátukon. Nem voltak láthatatlan állatok. És nem volt ott Schicketanz néni sem, aki olyan élőlényekkel beszélget, akiket nem lehet látni.

A ház elhagyatottnak és csöndesnek látszott. A kéményből nem szállt füst a magasba, a paletták a felső emeleten zárva voltak. Akárcsak a hatalmas ajtó.

– Mi az a Folfónia kulcs? – suttogta Tinka.

– Honnan tudjam? – dörmögte Lizi bosszúsan.

Tinka legszívesebben a nyelvébe harapott volna. Miért kellett ezt megkérdeznie?

– Ebbe a házba sosem jutunk be – szaladt ki Lizi száján.

– Pesszimista! – szidta Tinka. Odalépett a nehéz, piros faajtóhoz és megvizsgálta. Nem volt sem kilincs, sem zár, csak egy fekete vaskopogtató díszelgett az ajtó közepén, szemmagasságban.

– Kinyitni! – kiáltotta Lizi, és ökleivel a fát csapkodta. A dörömbölés hangja úgy visszhangzott a ház belsejében, mintha az ajtó mögött egy óriási terem lenne. – Kinyitni!

Az ajtó egy fikarcnyit sem mozdult.

Lizi kis szünetet tartott, erőt gyűjtött, majd folytatta a dörömbölést. Amikor látta, hogy ez nem használ, megpróbálta ujjaival megragadni a vaspántokat és úgy kihúzni, de ez sem vezetett semmire.

Végül a vaskopogtatóval próbálkozott, ami egy hurokkal volt az ajtóhoz rögzítve. Mozgatható volt, kicsit meg lehetett emelni. A kopogtató erős koppanással csapódott vissza a fára. De ez a kopogtatás is hiába volt.

– Soha nem jutunk be – ismételte Lizi.

Tinka a füle mögé simította a haját.

– Valahogyan biztos működik.

Lizi hanyagul odaintette Tinkát az ajtóhoz.

– Akkor próbáld meg te!

Tinkában feléledt a becsvágy, hogy megcsinálja.

Emlékezett a kertkapunál kirakott feliratra. Csöngetés helyett elég volt Schicketanz néninek egy kedves gondolatot küldeni. Odaállt az ajtó elé, és ezt gondolta:

– Légy szíves, nyílj ki! Be kell mennünk a házba, hogy megtaláljunk egy kulcsot.

Az ajtó egy hosszú, sóhajtó nyikorgás kíséretében kinyílt, és elővillantak az előszobában csillogó kristályok fényei.

Lizinek tátva maradt a szája a csodálkozástól.

– Hogy csináltad? – tudakolta.

Tinka arcán győzedelmes vigyor suhant át. Megvonta a vállát és lazán csak ennyit mondott:

– Nem volt nehéz. Egyszerűen megkértem az ajtót, hogy engedjen be minket.

Lizi nem tudta palástolni a meglepetését. Egymás mellett haladva beléptek a házba, de rögtön az ajtó mögött megálltak. Mindketten ugyanarra gondoltak:

– Hol lehet az a kulcs? És hogy nézhet ki?

A szoba ajtaja, ahol a könyvkupacok sorakoztak, félig nyitva volt. Tinka óvatosan közelebb ment és kitárta az ajtót. Lizi egy pillantást vetett a szobára és nevetni kezdett:

– Tetszik – kuncogott elnézve a szobában uralkodó rendetlenséget.

– Schicketanz néni néhány dolgot elmondott nekem – emlékezett Tinka. – Hogy olyan sok minden van, amit az embernek tudnia kell.

A szoba hangulata visszahozta az emlékeket.

Akkor az öreg hölgy közölte vele, hogy hamarosan elutazik. Ezenkívül azt is mondta, hogy őt és Lizit „idevarázsolta". És még volt valami, ami az elbotlással kapcsolatos. Hogy Tinka mindent megkap, amire szüksége van úgy, hogy egyszerűen belebotlik majd.

Mire gondolhatott ezzel?

– Hű, de menő maszkok – mondta Lizi, és a falra mutatott az ablak mellé. Ott függött valami, aminek hosszú arca, hatalmas szeme, és szélesre nyitott szája volt. Lizi odafurakodott Tinkához, de közben úgy meglökte, hogy Tinka oldalra lépve megbotlott valamiben.

– Hé, figyelj oda! – tiltakozott Tinka, miközben vadul egyensúlyozott a kezével.

Túl késő volt. Tinka nem tudta megtartani az egyensúlyát, és egyenesen két könyvhalom közé landolt. A könyvek csúszni kezdtek és lepotyogtak a földre. A hosszú idő óta rájuk rakódott por felhőként emelkedett a magasba.

Tinka két kézzel próbálta elhessegetni, de mivel a porszemek behatoltak az orrába és a torkába, köhögésre ingerelték. Lizit ez nem érdekelte, csak a maszkot figyelte lelkesen.

Tinka mérgesen próbált felegyenesedni. Közben a fejével beleütközött a háta mögött lévő

könyvrakásba, ami azonnal leborult. Egy nagyon nagy könyv pottyant egyenesen Tinka lába elé. Halkan sóhajtott, és egyre mérgesebb lett Lizire, amiért azt a maszkon kívül semmi más nem érdekelte.

A könyv az esés miatt magától kinyílt. Tinka fel akarta emelni, hogy újra összecsukja, de a lap felső sarkában mintha két vastagon szedett szó villant volna fel:

FOLFÓNIA KULCS

Tinka rögtön tovább olvasta.

„A Folfónia kulcsot mindig láthatatlanul tároljuk, nehogy illetéktelen kezekbe jusson" – állt a könyben. Valaki macskakaparással ennyit írt mellé: „simogatni-simogatni bal fül, cirógatás – simogatni-simogatni jobb fül, cirógatás – simogatni."

– Máskor is olvashatsz, most meg kell találnunk azt a fura kulcsot – mondta Lizi szemrehányóan.

– Van itt egy utasítás – világosította fel Tinka, és szabad kezével újra és újra beletúrt a hajába. – De nem értem.

Felállt és magával vitte a könyvet. Lizi elolvas-

ta a sorokat a jegyzetekkel, majd elhúzta a száját.

Tinkának eszébe jutott, hogy Schicketanz néni mit mondott neki a botlásról. Méghozzá pontosan! „Amire szükséged van, eljön hozzád. Épp abban fogsz elbotlani." Szüksége volt egy utasításra és azt éppen a könyvben meglelte.

Valószínűleg abban botlott el.

– Mondott vagy magyarázott neked valamit Schicketanz néni? – kérdezte Lizit. – Gyerünk, gondolkodjál! Nem emlékszel semmire?

– Mit mondott volna? Csupa furcsa dolgot – ráncolta össze Lizi a szemöldökét.

– Ez nagyon fontos!

– Nekem zagyvaságnak tűntek.

– Lizi, kérlek, gondolkodj!

– Valamit mondott rólunk.

– Mit? – Tinka sürgetően intett a kezével, és kíváncsian nézett Lizire.

– Hogy mi vagyunk a legjobbak, és ő ezt tudta, meg ilyenek.

– Aha! – Tinka ezzel nem tudott mit kezdeni.

– És valami Cosimo majd mutat nekünk valamit – dünnyögte Lizi.

– Cosimo? Az meg ki?

– Tejet iszik, de nem sokat.

Mindkét lány emlékezett a furcsa érzésre, hogy valaki a lábukhoz dörgölőzött.

– Az egy kandúr – bökte ki Lizi. – Egy láthatatlan kandúr.

– De hát ilyesmi nem létezik – mondta Tinka halkan.

Az előszobában megreccsent egy deszka. A lányok az ajtóhoz ugrottak és kinéztek. Mindketten nyeltek egyet. Mindketten becsukták, majd újra tágra nyitották a szemeiket. Mindketten ugyanazt látták.

Az ajtónyíláson át valaki bejött a kertből. Egy állat. Az állat maga láthatatlan volt, csak a mancsnyomok látszottak mögötte. A padlón az egyik mancsnyom tűnt fel a másik után. A nyom közeledett a lányokhoz.

– Macskanyom – suttogta Tinka alig hallhatóan.

Lentről miákolás hallatszott.

Tinka letörölte az izzadságcseppeket a homlokáról, és most már két hajtinccsel birizgálta az állát.

– Cosimo? – kérdezte furcsán magas hangon.

Egy kíváncsi miáú volt a válasz.

– Csak egy tál vizezett tejet kap egy nap, nem többet – mondta Tinka, mint akit hipnotizálnak.

– Lehet, hogy Cosimo már rég nem kapott tejet – jutott Lizi eszébe. Óvatosan, hogy rá ne lépjen a mancsára, lábujjhegyen körüljárta a sötét nyomokat. Aztán a lenyomatokból Tinka megállapította, hogy Cosimo követi Lizit. Végül a macska előreszaladt, és Lizit a lépcső melletti kis ajtóhoz vezette, amit Tinka eddig észre sem vett.

Lizi kinyitotta az ajtót és nagy szemeket meresztett. Tátott szájjal nézte az előtte nyíló helyiséget. Tinka mögé lépett és szintén bekukkantott.

Egy nyitott tűzhelyet láttak, amit fával fűtöttek. Fölötte egy kondér lógott láncon. A falban rengeteg bemélyedés volt, melyekben különféle poharak és dobozok álltak. Az egyik mélyedésből fehér köd hullámzott elő.

Cosimo pont itt állt meg és nyávogott.

Lizi közelebb ment és megpróbálta szétoszlatni a ködöt, hogy lássa, mi van a mélyedésben.

– Hideg – mondta.

A hideg gomolygás mögött egy üveg volt, tele fehér folyadékkal. Lizi elvette és megállapította, hogy ez egy tejesüveg.

Az egyik vörös márvány öblítőben Tinka talált egy lapos tálat, melyen fénylő kövecskékkel

a *Cosimo* név volt kirakva. Lizi megszagolta a tejet.

– Friss! – állapította meg meglepődve.

Tinka tartotta a tálat, Lizi pedig töltött bele egy kis tejet.

– Még egy kis víz kell hozzá! – jutott Tinka eszébe.

Nem volt vízcsap, csak egy kis pumpa a falban. Lizi felemelte, majd lenyomta a kart, mire egy vékony vízsugár jött ki a csőből.

Mivel Tinka nem merte, Lizi tette le a tálat a földre. A kandúr mancslenyomatai, melyek már nem feketék voltak, hanem szürkék, rögtön megközelítették a tálat. Hangos lefetyelés hallatszott. Tisztán látszott, hol lefetyel a láthatatlan nyelv. A tej egyre csak fogyott, mígnem kiürült a tál. Lentről elégedett nyalakodás hallatszott.

– És most? – tudakolta Tinka.

– Állítólag Cosimo tartogat valamit számunkra – jutott Lizi eszébe – legalábbis Schicketanz néni valami ilyesmit mondott.

A lányok érezték, hogyan dörgölőzik a cica a lábukhoz. Elégedetten dorombolt, és mintha még a farkát is felegyenesítette volna.

Tinka csettintett az ujjával.

– Simogatni... cirógatás... lehet, hogy ezt Cosimóval kell csinálni! Pontosan úgy, ahogy a könyvben le van írva.

Tinka felemelte a könyvet, amit a tűzhelynél raktak le. Gyorsan megtalálta az oldalt, és elolvasta a kézzel írott jegyzeteket: „Simogatni, simogatni bal fül, cirógatás – simogatni, simogatni jobb fül, cirógatás – simogatni."

Lizi kérdően nézte.

– Én nem csinálom, én nem szeretem a macskákat, csak a kutyákat – magyarázta Tinka.

Cosimo ellenkezve nyávogott.

– Én szeretem a macskákat – mondta Lizi és leguggolt. Előrenyújtotta a kezét, és nyugodtan hívta a cicát:

– Gyere ide, Cosimo, gyere, gyere!

A kandúr azon nyomban ott termett nála.

– Olvasd fel még egyszer – utasította Lizi Tinkát.

– Simogatni, simogatni bal fül, cirógatás – simogatni, simogatni jobb fül, cirógatás – simogatni.

Furcsa volt egy láthatatlan macskát simogatni, de Lizi hamar belejött. Sőt a füleit is azonnal megtalálta.

Cosimo egyre hangosabban és elégedetteb-

ben dorombolt, a hang már-már hasonlóságot mutatott egy varrógéppel. Amikor Lizi végzett az előírt simogatással és cirógatással, izgatottan várakozott. A macska nyávogott, majd ugrott egyet. A lányok csak nehezen tudták követni. Lába sáros nyomai szinte már teljesen elhalványultak, Tinka és Lizi hegyezték a fülüket, hogy megállapítsák, merre van.

A nagy terem volt a cél. Cosimo mancsainak bemélyedései feltűntek a kanapén. A lányok nem mentek rögtön oda hozzá, ezért a kandúr türelmetlen nyávogásba kezdett. Aztán már csak két bemélyedés látszott a huzaton, mintha a macska a hátsó lábaira állt volna. Végül zajt hallottak, mintha a cica mancsa valami fémeset kapart volna meg.

Lizi egyszerűen odanyúlt, majd egy elfojtott kiáltással visszahúzta a kezét. Valami hideget érintett meg, ami láthatatlan volt.

– Mi az? – kérdezte Tinka.

– Azt hiszem, egy fogantyú – válaszolta Lizi, és ismét felemelte a kezét. Ujjával egy vékony fémlapot tapintott és kicsivel alatta egy hurkot, mint az a régi csöngőknél lenni szokott. Meghúzta, és Tinka sikítani kezdett.

Fiúk kíméljenek! Belépés csak bosziknak!

Lizi ijedten engedte el a fogantyút.

– Miért sikítozol?

– Valami rám esett fentről! – mondta Tinka zihálva, és megdörzsölte a fájó pontot a fején.

– És hol van most? – kérdezte Lizi gyakorlatiasan.

– Gőzöm sincs róla!

– Az lehet az a furcsa kulcs, te tökfej!

– Ne nevezz tökfejnek! – csattant föl Tinka. – Nélkülem sosem találtad volna meg.

Ez sajnos igaz volt. Ezt Lizinek is be kellett látnia.

– Sajnálom – dünnyögte maga elé olyan halkan, amennyire csak lehetséges, és leguggolt. A tenyerével tapogatózott a talajon. Mivel errefelé mostanában semmi sem látható, arra gon-

dolt, hogy ismét egy láthatatlan tárggyal lesz dolga.

– A Folfónia kulcsot mindig láthatatlanul kell őrizni – idézte Tinka a könyvet.

– Megvan! – kiáltotta Lizi. Kitapintotta a tárgyat, amit megtalált, és elhúzta a száját. – Ez egy kis... kézi seprű.

– Én már semmin sem csodálkozom! – jelentette ki Tinka.

Lizi felállt és átnyújtotta a láthatatlan tárgyat Tinkának. Tinka megtapogatta és egyetértett Lizivel.

– Valóban ez az?

– Hm – Lizi vállat vont. – Cosimo, valóban ez a Folfónia kulcs?

Nagy meglepetésükre a kandúr helyeslően nyávogott egyet.

– Akkor vigyük el, amilyen gyorsan csak tudjuk, dr. Hüternek – döntötte el Tinka. Nem érzett nagy kedvet ahhoz, hogy ezt a fura dolgot otthon tárolja.

Mielőtt elhagyták a házat, Lizi nem felejtett el elbúcsúzni Cosimótól. A kandúr csalódottan nyávogott egyet, és még utoljára a lábukhoz dörgölőzött. Tinka és Lizi után magától bezárult az ajtó. A lányok nagy léptekkel vágtak át a

gyommal benőtt kavicsos úton és a kerítés felé vették az irányt. Mint várható volt, a kertajtó magától kinyílt.

Az utcára azonban már nem jutottak ki. Kintről egy férfi és egy nő nyomult be. A férfi becsapta az ajtót a háta mögött. Fenyegetően közeledtek a lányokhoz, egyre hátrébb tolva őket a ház irányába, egy sűrű bozót felé.

– Sikítok! – fenyegette őket Tinka rekedten, bár tudta, hogy ebben a pillanatban egy hang sem jönne ki a torkán.

– Hol van a néni? – kérdezte élesen Nóra.

– El az útból! – válaszolta Lizi és dühösen összehúzta a szemét.

– Hol rejtőzik, és mit kerestek ti a házában? Kis betörők vagytok? – sziszegte Gusztáv összeszorított fogakkal.

– Mi nem vagyunk betörők, nekünk itt szabad lenni! – védekezett Tinka. – Ügyvédi engedélyünk van. Valamit el kellett hoznunk innen.

Lizi lökése későn jött, Tinka túl sokat elárult már.

Gusztáv és Nóra érdeklődve nézett rá.

– Mit kellett elhoznotok? – dörmögte Gusztáv.

Tinka elhatározta, hogy nem mond többet.

Gusztáv vörös arca most még vörösebb színben pompázott. Homlokán kidudorodtak az erek.

– *Mit kell elhoznotok?* – kérdezte újra, minden egyes szót külön hangsúlyozva.

Tinka segítségkérő pillantással nézett Lizire. Lizi leszegte a fejét, mint egy bika támadás előtt. Szemei apró nyílásokká szűkültek, száját vékony vonallá szorította össze. Tincsei úgy álltak szét a feje tetején, mint az antennák.

Lizi egy dühös kiáltást hallatott, majd nekirontott Gusztávnak és Nórának, hogy félrelökje őket az útból és egérutat nyerjen.

De nem számolt Nórával. A nő meglepően erősen megragadta Lizi vállát, hátracsavarta a kezét és hidegen csak ennyit mondott:

– Mi ez a cirkusz, kicsikém?

Tinkának földbe gyökerezett a lába. Ő még szabad volt, de most mit csináljon?

– Fuss! – kiáltotta neki Lizi.

Nem, soha nem tenne ilyet, nem tudná Lizit cserbenhagyni. És különben is, már túl késő volt. Gusztáv felismerte a veszélyt, és hátracsavarta Tinka karját.

– És most ki vele gyorsan! – parancsolta Nóra. – Nincsen időnk a kisded játékaitokra.

Lizi dacosan hallgatott.

Tinka némán tátogott, de nem hagyta el szó a száját. Lázasan gondolkodott, mit is tehetnének.

– Cosimo! – kiáltotta Lizi, de a hangja nem volt elég erős.

A kandúr nem jött elő, a házban volt, és nem hallotta őket.

– Hagyjon minket békén! – követelte Lizi dühösen. A fájdalmas szorítástól könnyes lett a szeme.

– Hol van Emma néni, és mivel bízott meg benneteket az az ügyvéd? – tudakolta Nóra dühtől eltorzult hangon.

Ebben a pillanatban Tinkának őrült ötlete támadt. Lizi és Nóra fölött egy óriási kéz alakú ág lengedezett. Miért ne lehetne ez tényleg egy kéz? Miért ne nyúlhatna le, és miért ne parancsolhatná ki Nórát az utcára?

– Segíts Lizinek! – suttogta Tinka.

A kéz alakú ág nagy nyikorgás közepette engedelmesen lehajolt. Apró ágai úgy ragadták meg Nórát, mint egy emelődaru ujjai. A nő annyira meglepődött és meghökkent, hogy elengedte Lizit, és minden erejével az ágak ellen kezdett hadakozni.

Sikertelenül. Az ág egy lendületes mozdulattal

kipenderítette Nórát az utcára, aztán ugyanezt tette Gusztávval is.

A hívatlan vendégek teljesen meghökkenve, tanácstalanul gubbasztottak a járdán, és értetlenül néztek egymásra.

Tinka és Lizi a kertkapuhoz iramodtak, mely rögtön kinyílt előttük. Nóra és Gusztáv messze voltak, és túlságosan meg voltak döbbenve ahhoz, hogy üldözőbe vegyék a lányokat.

Tinka az ajtóhoz fordult és figyelmeztette:

– Senkit ne engedj be! – majd a fa felé kiáltott: – Ah, hála és köszönet!

Ezután futásnak eredtek. Olyan gyorsan futottak, ahogy csak bírtak, egészen addig, míg a tüdejük és az oldaluk szúrni nem kezdett. Ezután lassítottak.

Egy ideig egyikőjük sem szólalt meg.

– Hogy csináltad? – kérdezte Lizi olyan halk hangon, mint még soha.

– Egyszerűen csak úgy! – tárta szét karját Tinka. – Fogalmam sincs róla.

– De hogyan beszélgettél a kertkapuval és a fával?

– Hirtelen úgy éreztem, ezt kell tennem.

– És ha ezek ketten átmásznak a kerítésen?

A lányok visszamentek, hogy megnézzék, mi

történt. Egy ház sarka mögött rejtőztek el, ahonnan ráláttak a kapura. Épp jókor érkeztek. Megfigyelhették, ahogy a kertkapu erős ütésekkel újra az utcára parancsolja Nórát és Gusztávot. A jelenet egy kicsit a teniszre emlékeztette őket. Azok ketten voltak a labda, a háló és az ütő egy személyben.

Lehet, hogy tévedtek, de a fa mintha kárörvendően nevetett volna.

Nóra és Gusztáv végül a teherautó irányába menekültek. Nóra olyan hirtelen akart elindulni, hogy a motor állandóan lefulladt. Mikor végre sikerült beindítani, teljes gázzal robogtak el a helyszínről. Nem úgy tűnt, hogy hamarosan visszatérnek.

Tinka és Lizi már a következő délután ott ültek dr. Hüter irodájában. Az ügyvéd arra kérte a szülőket, hogy kint várjanak.

– Megtalálták, amit keresniük kellett?

A lányok bólintottak. Tinka feladata volt, hogy a láthatatlan seprűt a szobájában őrizze. Az éjszaka folyamán többször felriadt, és megtapogatta, ott van-e még mellette. Aztán megkönnyebbülten tovább aludt. És most átnyújtotta az ügyvédnek a Folfónia kulcsot.

– Gratulálok – mondta, és láthatóan meghatódott. – Amikor Emma önökről mesélt, nem voltam meggyőződve arról, hogy sikerülni fog.

– Ő egy ... boszorkány? – érdeklődött Lizi, és a hangját megpróbálta olyanra formálni, mintha a világ legtermészetesebb dolgát kérdezné.

– De hát ezt már ő maga elmondta önöknek – válaszolta dr. Hüter. – És mivel megtalálták a Folfónia kulcsot és átadták nekem, engedjék meg, hogy üdvözöljem önöket a boszorkányok klubjában! – Felugrott a helyéről, és feléjük nyújtotta duci kezét. A lányok habozva ráztak kezet vele.

– Most már birtokában vannak mágikus képességeiknek. És hogy ezt az erőt meg tudják tartani, átnyújtom önöknek saját Folfónia kulcsukat.

– Mire jó tulajdonképpen ez a Folfónia kulcs? – tudakolta Tinka.

– A Folfónia kulcs olyan, mint egy igazolvány, mely minden körülmények között igazolja a boszorkányságukat. Jól őrizzék meg, lehet, hogy ellenőrizni fogják – kötötte a lelkükre dr. Hüter.

– Ellenőrzés? – kérdezte egyszerre Tinka és Lizi.

– Természetesen! A boszorkánytanács embe-

rei állandó ellenőrzésekkel veszik elejét annak, hogy valami csaló vagy sarlatán boszorkánynak nevezze magát és így problémákat okozzon.

Tinka rövid gondolkodás után ezt mondta:

– De ez azt jelenti, hogy mi Schicketanz néni Folfónia kulcsát találtuk meg. Neki nincs már szüksége rá? Mi történt vele egyáltalán?

Dr. Hüter összefonta az ujjait, félrehajtotta a fejét, álmodozva a szoba sarkába nézett és sóhajtott.

– Igen, igen, kedveseim. Hogy ő mi mindent csinál – kezdte dr. Hüter, majd összeszedte magát és komoly arccal így folytatta: – Biztosan kapcsolatba lép majd önökkel. Schicketanz asszony áttette a székhelyét, és új otthonában új Folfónia kulcsot kap.

Tinka és Lizi zavarodott arcot vágtak.

Lizi egy kicsit küzdött magával, de aztán kibökte a kérdést:

– Ez azt jelenti, hogy Schicketanz néni szerelmes lett és a barátjához költözött?

Tinka oldalba bökte a könyökével. Szégyellte magát a kérdés miatt.

Dr. Hüter elnyomott egy kacagást, aztán ismét felöltötte a komoly arcát.

– Nem jogosítottak fel arra, hogy bármit is el-

áruljak. Most inkább térjünk vissza a Folfónia kulcshoz. – Hátrafordult, a nyitott trezorhoz hajolt és kivett belőle valami láthatatlan dolgot.

Lizi nyújtotta a kezét, és az ügyvéd átadta neki a tárgyat.

– Olyan érzés, mintha egy pumpát fogna az ember, amivel az eldugult vécéket tisztítják ki – állapította meg meglepetten.

– Valóban! Mindig jól álcázzuk a Folfónia kulcsot, nehogy rossz kezekbe kerüljön. És ráadásul még láthatatlanná is tesszük. Ezt már én elintéztem önöknek, végül is még nem rendelkeznek teljes boszorkányhatalmukkal.

Tinka a hajtincsével az állát birizgálta, és valami más dolgon rágódott:

– Akkor én a kertben varázsoltam, amikor azok ketten elkaptak minket?

– Ők bizonyosan Emma unokahúga és unokaöccse voltak, két semmirekellő – nevetett az ügyvéd kedélyesen és bátorítóan kacsintott a lányokra.

– Ah, majd elfelejtettem. Az ajándékozási szerződés. Mindennek rendben kell lenni. Hát kérem – azzal egy mappát húzott elő az íróasztal fiókjából, és átnyújtott egy papírt a lányoknak.

– Ha itt aláírják, önöké lesz a ház.

– A miénk? – hitetlenkedett Tinka és Lizi.

– Igen. Önök Emma örökösei. Amint a kertbe és a házba bemennek, varázserejük lesz. Küldök majd valakit, aki egy gyorstanfolyamon kiokítja önöket, nehogy tévedésből disznólábat varázsoljanak maguknak – ez a felvetés kacagást csalt elő az ügyvédből. – Emma még azt az utasítást adta, hogy most már önöknek kell gondoskodni Cosimóról. Ó, igen, és a bejáratnál álló tölgyfának simogatásra van szüksége, tehát legyenek hozzá kedvesek.

A lányok csak bólintottak, akár a robotok.

Az ügyvéd ellenőrizte az aláírásukat, ünnepélyesen átnyújtotta nekik a mappát, és még ezt mondta:

– Gratulálok, hölgyeim! Remélem, örömüket lelik majd a házban.

– De ... de hol van Schicketanz néni? – csúszott ki újra Tinka száján.

Dr. Günter kedvesen az ajtóhoz tessékelte őket.

– Jelentkezni fog önöknél, biztos vagyok benne!

– És tényleg tudunk ... varázsolni? – Lizi alig akarta elhinni.

– Igen, megvan a képességük, mindenesetre először be kellene gyakorolni!

Az ügyvéd kinyitotta az ajtót és finoman kituszkolta a lányokat a várószobába. Ott udvariasan elbúcsúzott tőlük, majd visszavonult.

– Na mi volt? – kérdezte izgatottan Borisz, aki látta a két lány arcán, hogy valami különleges dolog történt.

Tinka némán átnyújtotta neki a mappát. Borisz kinyitotta és belenézett.

– Ajándék? ... Odaajándékozta nektek a házat?

Gréta elolvasta a szerződést.

– Odaajándékozta. A ház a két lány tulajdona.

Amikor újra az utcán álltak, Tinka észrevette, hogy az igazolványát az irodában felejtette. Visszaszaladt és kopogtatott dr. Hüter szobájának ajtaján. Nem kapott választ, ezért ismét kopogtatott. Semmi. Tinka ekkor kinyitotta az ajtót és bátortalanul bedugta a fejét a szobába.

Üres volt.

Se dr. Hüter, se trezor, se bútor, se semmi. Csak az igazolványa feküdt a kopott padlón. Gyorsan felemelte és visszaszaladt a többiekhez.

Ezen a napon Meierbeeréknél volt a vacsora. Mindannyian a kerek konyhaasztal körül ültek, előttük négy nyitott pizzás doboz feküdt.

Istit nem lehetett éppen nagymenő *coolnak* nevezni.

Frank levette a fejhallgatóját.

Dávid nem ismételt meg minden szót háromszor.

És Tivadar folyamatosan hitetlenkedve rázta a fejét.

– Egy ház? Egy egész házatok van? – kérdezték a fiúk egyenként legalább háromszor.

Tinka és Lizi büszkén vigyorogtak.

– Tudjátok, Frank és én elhatároztuk, hogy alapítunk egy együttest. Ott próbálhatnánk nálatok! – mondta Isti.

Frank olyan barátságosan és várakozóan nézett a nővérére, mint már évek óta nem.

– Azt hiszem, a lakóközösség mégsem nekem való. Talán lakhatnék a házatokban – javasolta Tivadar.

– Szükségem van egy házra az autóim számára – tette hozzá Dávid.

– Egy pillanat, egy pillanat! – jutott Borisz eszébe.

Lizi már tudta, mennyire veszélyes, ha egy

mondat úgy kezdődik: „egy pillanat". Most sem tévedett.

– A házatokban fogom megnyitni az új rendelőmet. Akkor elég hely marad az új házban, és mindkettőtöknek lesz külön szobája.

– Miért ne költözhetnénk mi ketten kapásból a házunkba? – bökte ki Lizi.

Borisz rögtön elutasította a felvetést:

– Lehetetlen, tényleg lehetetlen. Ehhez még túl fiatalok vagytok.

A lányok mérgesen tették csípőre a kezüket.

Tinka kérdő pillantást vetett anyja felé.

– Anyu, amikor te annyi idős voltál, mint mi, minden héten két napot és két éjszakát egyedül töltöttél, mert nagyapa és nagymama a szomszéd városban dolgoztak. Nem kellett átmenned a szomszédba, teljesen egyedül lehettél otthon.

Gréta lázasan kutatott a fejében valami magyarázat után, hogy az akkor teljesen másként volt. Ismerte a lányát. Tinka elsőrangú vitázó volt.

– Na igen – kezdte lassan –, szerintem ez nem...

– És ha ... beköltözünk a ti házatokba – javasolta Tinka –, sőt még a szobát is megosztjuk egymással...

Lizi itt összerándult.

– ... de csak egy feltétellel.

– Mégpedig? – érdeklődött Borisz.

– Ha egy héten háromszor a házunkban lakhatunk. Teljesen egyedül. Mindent magunk csinálunk.

A szülők haboztak.

– Hé! Ez jó ötlet! – dicsérte Lizi jövendő nővérét, és elismerése jeléül vállon veregette. – Tényleg jó! Annak ellenére, hogy tőled van.

Borisz és Gréta egyszerre lélegeztek fel. Úgy tűnik, a gyermekeik kezdenek kijönni egymással.

A lányok vidáman egymásra néztek. Együtt találták meg a Folfónia kulcsot. Egyedül egyikőjüknek sem sikerült volna.

Tinka kinyújtotta Lizi felé a kezét.

Lizi először meglepődve figyelte. Eltartott egy ideig, mire megértette a mozdulatot, és belecsapott a tenyerébe.

– Béke? – javasolta Tinka.

– És sok-sok vidámság! – tette hozzá Lizi.

Nevetve fordultak a szüleik felé, akik áhítatos csendben figyelték a fejleményeket. Tényleg csoda történt? Kibékültek a lányok?

– Na mi lesz? Szabad ott laknunk vagy nem? – emlékeztette őket Lizi.

– De... de hogyan képzeltétek ezt? – Borisznak még mindig fenntartásai voltak. De az a tény, hogy a két lány végre megbékült egymással, nagyon csábítóan hangzott.

– A ház itt van a közelben. Mi ketten mindent megoldunk.

Bizonyságképpen Lizi Tinka vállára tette a kezét, és Tinka ugyanígy cselekedett.

– Anyu, lécci!

Gréta bízott lánya önállóságában.

– Na jó, megpróbálhatjuk. Persze az osztályzatok nem lehetnek rosszabbak emiatt. Rendesen kell ennetek és felöltöznötök...

– Úgy lesz! – ígérte Lizi.

– Hé, *cool!* Egy tini lakóközösség! – kiáltotta Isti. – Lányok, feltétlenül szükségetek lesz ott férfiakra, akik megvédenek, nehogy a rossz emberek elraboljanak benneteket.

Frank rögtön csatlakozott:

– Pontosan. Mi majd vigyázunk rátok.

Lizi és Tinka rémülten néztek egymásra. Sok helyen kibírnák a tesóikat (ha valamivel a hasznukra válnának), de nem az új boszorkányházban. A lányoknak épp elég feladat volt az, hogy ne essenek újra egymásnak. Most jóban vannak, de ez még nem jelenti azt, hogy máris életre szó-

ló barátok lennének. Ha bármelyikük valami rosszat szól, kezdődik minden elölről.

Mit tegyenek, hogy a testvéreiket távol tartsák?

Lizi Tinkára kacsintott. Valami eszébe jutott.

Isti meglökte könyökével Frankot és szintén kacsintott, mintha ezt mondaná: Megnézzük magunknak azt a házat, mielőtt még a két lány odaérne.

Amikor a fiúk másnap meghívás nélkül megjelentek, hogy megnézzék a házat, ezt olvasták a kertkapun:

FIÚK MARADJANAK TÁVOL!
BELÉPÉS CSAK BOSZORKÁNYOKNAK!

– Húha! A lányok fondorlatoskodnak! – mondta Isti Franknak. – Mintha ezek a buta táblák érdekelnének minket.

Nevetve álltak neki, hogy megmásszák a kerítést.

Még napokkal később sem tudták megfejteni, hogy ki sivított olyan erősen a fülükbe, és hogy egy pillanat múlva miként kerültek ismét váratlanul a járdára.

A bokrok mögött pedig az a két lány csapta

össze a kezét, akik néhány hete még ki nem állhatták egymást.

– Köszi! – mondták a tölgyfának, majd kitört belőlük a nevetés. Fákkal beszélgetnek!

Cosimo a lábukhoz dörgölőzött, a tölgyfa pedig előre örült a fiúkkal való legközelebbi találkozásnak. Szerette a kis csetepatékat.

– Helló, kis boszorkányaim! – köszöntötte Borisz a saját lányát és az új lányát, amikor este hazajöttek.

A lányokból ismét előtört a kacagás. Ha az apjuk tudná...

Fordította: Zsidányi Lilla

© 2001 Egmont Franz Schneider Verlag, München
Minden jog fenntartva!
A kiadvány eredeti címe: No Jungs, Zwei allerbeste Feindinnen
Illusztráció: Betina Gotzen-Beek
Kiadja az Egmont-Hungary Kft., Budapest, 2007.
A kiadásért felel a kiadó ügyvezetője.
Nyomdai előkészítés: Janik Stefánia
Nyomdai kivitelezés: Gelbert Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Gellér Róbert ügyvezető igazgató
www.egmont.hu
www.thomasbrezina.de
www.schneiderbuch.de

Thomas Brezina

1963-ban születtem, írógép és számítógép nélkül jöttem a világra. Ennek ellenére 8 éves koromban próbáltam először könyvet írni (30 oldalt!!!). 15 évesem megírtam öt tv-forgatókönyvet, és ezzel megnyertem a „Nagy Osztrák Ifjúsági Díjat". A gimnázium után még tanultam egy keveset (állatorvoslást és színháztudományt), közben rendszeresen dolgoztam a televíziónak. 1989 óta írok könyveket. Eddig több mint 100 könyvem jelent meg, melyeket már 28 nyelvre lefordítottak. A mottóm: „Az olvasásnak olyannak kell lennie, mint egy kalandnak." Dolgozom a színháznak is, CD-ROM-játékokat találok ki, és mint UNICEF-követ harcolok a gyerekek jogaiért. Az év egy részét Ausztriában, a másik részét Londonban töltöm.

A következő honlapon keressetek: www.thomasbrezina.com

Betina Gotzen-Beek

1965-ben született Mönchengladbachban, és grafikusnak tanult. Szabadúszóként dolgozik mint illusztrátor, és már több mint 50 könyvet illusztrált különféle gyerekkönyvkiadók számára. Betina Gotzen-Beek Freiburgban él, két macskája van, melyek néha láthatatlanná tudnak válni, főleg ha felfaltak valamit...

Fiúk kizárva!

A LEGNÉPSZERŰBB IFJÚSÁGI SOROZAT!

1. rész

2. rész

3. rész

4. rész

5. rész

6. rész

8. rész

7. rész

9. rész

10. rész

11. rész

12. rész

13. rész

14. rész

15. rész

EGMONT

www.egmont.hu

16. rész

Thomas Brezina

A szülőszelídítő varázsige

Boszibosszantás szülői szinten! Tinka és Lizi legszívesebben a föld alá süllyedne, amikor Gréta testhez álló trikóban, ezüstparókával jelenik meg, Borisz a suliban hirdeti kőkorszaki mobiltelefon-ellenes előítéleteit. Lehetnének a szülők még ennél is cikisebbek? Szerencsére a nagy varázsigeíró versenyen megszületik a szülőszelídítő varázsige. De ki állhat valójában a boszibajnokság mögött?
Egy biztos: nem a Boszorkányok Klubja...

176 oldal. 9 éves kortól ajánlott!

www.egmont.hu/vasarlas

EGY KÜLÖNÖSEN MEGHATÓ, FELKAVARÓ ÉS NAGYON IZGALMAS REGÉNY!

Katie tizenötödik születésnapja láthatóan ugyanúgy indul, mint minden évben…
…egészen addig, amíg egy apró csomagot nem kap, ami fenekestül felforgatja az életét.
A szülei, akik állítólag már nyolc éve halottak, most egy felvételen figyelmeztetik:
Katie más,
egészen más,
mint a többiek.
A gond csak az, hogy ezt senkinek nem árulhatja el. Mikor egy betörés során valaki az ajtajukra mázolja vörös betűkkel: „Gyilkos!", Katie kénytelen bevetni titkos képességeit…

EGMONT www.egmont.h

A könyv olvasása fiúknál pattanásokat okozhat!

HASZNÁLATI UTASÍTÁS LÁNYOK RÉSZÉRE:

Ez a könyv két nagyon különböző természetű lányról, Liziről és Tinkáról szól, akik ki nem állhatják egymást. Ráadásul úgy hozza a sors, hogy testvérekként kell együtt élniük. Ők persze pokollá teszik egymás életét. Egy napon azonban megismerkednek Schicketanz nénivel, aki egy titokzatos házban lakik, és akiről mindenféle hátborzongató dolgot rebesgetnek a népek. Valóban boszorkány lenne? És mit akarhat éppen Lizitől és Tinkától?